

พิ ม พ ศ ๑
สำนักพิมพ์

สุภาพบุรุษ

กับ

ศิศิรา

นิบขา

พื ม ภั ค์ า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๑๘

สุภาพบุรุษกับคีติรา

ผู้เขียน : นิบบา

พิมพ์ครั้งแรก : พฤศจิกายน ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1761-4

ราคา ๓๑๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อูมาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : กุลรดา สังขฤกษ์ พิสูจน์อักษร : วรกษ คุณณาตุลยกิจ

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.ริ้นท์ (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสภาพรูนิกส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สภาพรูนิกส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสภาพรูนิกส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พับฟู้ยู
กร:ตาดกอนอบสายตากรีนรั๊ด
www.greenread.com

บทนำ

“แล้ววันพฤหัสบดี อย่าลืมพาพ่อไปหาหมอฟันนะ” คิศิราลดกระจก รถมินิคูเปอร์สีด่าง เพื่อกำชับคนเป็นน้องชายที่ยังคอยมองส่งอยู่หน้า ประตูรั้ว

ใบหน้าพิมพ์เดียวกันกับพี่พยักพืดอย่างออกจะรำคาญหน่อยๆ

‘เตี้ยเอ๊ย... ย้ำคิดย้ำทำกับน้องละไม่มีใครเกิน’

“รู้แล้วนะ... พุดก็รอบแล้ว ไปๆ ขับรถดีๆ”

หญิงสาวโบกมือให้ก่อนจะเคลื่อนรถออกเมื่อเห็นว่าน้องชายรับคำ และเริ่มจะหงุดหงิด โดยปกติแล้วการพาพ่อกับแม่ไปตามนัดแพทย์เป็นหน้าที่ของเธอ แต่ในจังหวะงานเข้าจิงๆ แบบนี้... คิศิราจำเป็นต้องมอบหมายให้ถนชไปทำแทน ซึ่งแม่ฝ่ายนั้นจะรับคำโดยไม่อึดออด แต่ธรรมชาติขี้เล่น ไม่เป็นการเป็นงานของเขาคือแม่จะโตะจกโกล้งแกแล้วก็ยังแก้มไม่หายมันทำให้เธออดหวังไม่ได้

รถคันเล็กเหมาะกับขนาดตัวเจ้าของแล่นไปตามถนนวิฑูก่อนจะพาเธอถึงจุดหมายโดยสวัสดิภาพ ทุกวันเสาร์สุดท้ายของเดือนเป็นนัด

รับประทานมื้อเช้าควบบกลางวันของแก๊งเพื่อนมัธยมปลาย เพื่อนกลุ่มที่
ศิศิราสนิทสนมด้วยมากที่สุด ดังนั้นหากไม่ได้ติดธุระอะไร หลังจากหาซื้อของ
อร่อยเข้าไปฝากคนที่บ้านแล้ว หญิงสาวจึงมักมาร่วมโต๊ะด้วยไม่มีขาด...
ก็จะขาดได้อย่างไรเล่า ในเมื่อสถานที่นัดประจำคือห้องอาหารซึ่งเธอเป็น
เจ้าของเอง

‘A Chance of Sunshine’ เป็นห้องอาหารหน้าตาเก๋เก๋ที่กำลัง
ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในหมู่คนหนุ่มสาว

ด้วยความที่เป็นคนชอบเข้าครัวทำอาหารและคิดค้นสูตรใหม่ๆ
ด้วยตัวเองมาตั้งแต่สมัยยังเป็นวัยรุ่น หลังจากที่ผ่านร้อนผ่านหนาวสร้าง
กิจการน้อยใหญ่จนเริ่มเจนนามแล้ว...หญิงสาวจึงตัดสินใจเปิดห้องอาหาร
อย่างที่เคยฝันอยากจะทำมาโดยตลอด

“เฮ้ยๆ เจ้เจ้าของร้านมาแล้วเว้ย...ห่มสไปมาเลย” เสียงกั้วหัวเราะ
ของวุฒิดังมาจากโต๊ะประจำริมหน้าต่างตั้งแต่ที่เจ้าของร่างกะทัดรัดใน
เสื้อเปิดไหล่ปาดเฉียงสีฟ้าคอร์นฟลาวเวอร์กับกางเกงขาสิบปักเลื่อมทอง
ทั้งตัวเพิ่งจะก้าวขาเข้ามาในร้านได้เพียงข้างเดียว...รองเท้าส้นสูงสีเนื้อ
เรียบหรูทำให้ศิศิราดูปราดเปรียวสมกับบุคลิก

“สไปพอง...”

‘เจ้เจ้าของร้าน’ ขยับปากพูดแบบไม่ออกเสียงพอให้เพื่อนๆ เข้าใจ
เรียกเสียงหัวเราะครืน ก่อนจะสาวเท้าไวๆ ฝ่าสายตาหลายคู่ของคนแปลกหน้า
ตรงไปยังโต๊ะอาหาร

หญิงสาวยังไม่คุ้นชินกับการตกเป็นเป้าสายตาแม้จะเป็นในห้อง
อาหารของตัวเอง ใบหน้ารูปไข่ขาวอมชมพู คิ้วสวยได้รูป ดวงตากกลมโต
จมูกโด่ง และริมฝีปากเต็ม ทำให้ใครต่อใครจัดศิศิราไว้อยู่ในประเภท
คนสวย แม้ความสูงจะไม่แตะเมตรหกสิบดี แต่รูปร่างก็มีส่วน...อกอ้อม
เอวคอด สะโพกผาย และบั้นท้ายองหนามหรือที่ใครๆ เรียกว่าหุ่นนาฬิกา-
ทรายนั้น ชายใดได้มาเห็นก็ล้วนเป็นอันต้องเหลียวหลังทุกครั้งไป

“สั่งให้ฉันยังเนี่ย” คิศิราหันไปถามวุฒิหลังจากจัดแจงนั่งลงเป็นที่เรียบร้อย

“สั่งแล้ว...ไอ้แยมบอกว่าให้สั่งออมเล็ต แต่ฉันสั่งซูดแพนเค้ก แกเอยากินอะไรมากกว่ากัน”

ทันทีที่เสียงของหนุ่มหน้าดีคนตรงหน้าเอ่ยถามผู้มาใหม่ บัณฑิตาหรือแยมก็รีบขยิบตาส่งสัญญาณให้เพื่อนที่นั่งอยู่ข้างๆ แต่ก็ไม่อาจรอดพ้นสายตาของวุฒิจำงอเขม็งไปได้

“โงก! แพ้พาร์ล ไปเป็นเพื่อนฉันเลยแยม...ปรับแพ้” ชายหนุ่มพูดอย่างรู้สึกมีชัย ผิดกับคนโงกที่เริ่มจะหน้าหนาวคิ้วขมวด

“เล่นแบบนี้อีกแล้วหรือ การพนันเป็นสิ่งไม่ดีนะคะ...เสียวุฒิบก. แยม” คิศิราส่ายหน้าให้เพื่อนสนิททั้งสองผู้เป็นคู่กัดกันมาเนิ่นนาน

วุฒิกับบัณฑิตาชอบทะเลาะกันเหมือนเด็กๆ แบบนี้มาตั้งแต่สมัยเรียน ไม่ว่าจะอะไรนิดๆ หน่อยๆ ก็เป็นต้องทำพินันเสมอ ผิดแต่เดิมพันที่เปลี่ยนไปตามวัย

ปัจจุบันวุฒิรับช่วงต่อกิจการร้านทองของทางบ้าน ส่วนบัณฑิตาเพิ่งได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นบรรณธิการนิตยสารวัยรุ่นที่กำลังเริ่มติดตลาด คิศิราเองเป็นเจ้าของกิจการเล็กใหญ่หลายอย่าง ฐานะที่นั่งหัวโต๊ะเป็นแพทย์ซึ่งกำลังมาแรงเมื่อเทียบกับเพื่อนๆ ในรุ่นของเขา วนิดาเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยทั้งที่ยังสาว นพดลเป็นวิศวกรประจำแท่นขุดเจาะน้ำมัน ภูฟ้า...ก็เก๋ๆของคิศิราก็มีตำแหน่งโก้ๆ เป็นที่ปรึกษาให้แก่บริษัทต่างชาติ ฯลฯ

แต่ก็ดูเหมือนว่าคุณวุฒิวัยวุฒิจิที่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่การงานไม่เคยได้ถูกใครพกติดตัวออกจากบ้านมาสักครั้งที่เพื่อนๆ นัดพบปะกัน โต๊ะยาวขนาดยี่สิบที่นั่งในร้านห่อประกอบด้วยกลุ่มคนอายุยี่สิบปลายๆ ที่มีอาชีพเป็นทั้งหมอ วิศวกร อาจารย์ นักวิชาการ และนักธุรกิจ ที่กระซึกเข้าเหย้าเหยอกันสนุกสนานไม่ต่างจากครั้งยังเป็นเด็กนักเรียนมัธยม

“คราวนี้พินันอะไรกันวะ” หญิงสาวถามเพื่อนทั้งสองยิ้มๆ ทั้งที่ในใจ

พอจะเดาได้ว่าวุฒินั้นคงจะจำเป็นต้องมีสาวคงไปให้บรรดาอาอื้ออาโกวของเขาดูหน้าในงานรวมญาติประจำปีเร็วๆ นี้ จึงวางแผนตะล่อมให้บัณฑิตาช่วยเล่นละครเป็นแฟนหลอกๆ อีกตามเคย

“ซีซี แก่ดูสิชีวิตฉัน! แฟนเพิ่นก็ไม่มีกับใครเขา แล้วยังต้องมาแก่งเป็นแฟนกับคนหัวล้านอย่างไอ้วุฒินี้อีก”

บัณฑิตาโอดครวญพลางลงแรงหันไปใส่กรอกจนจานกระเทือน ในขณะที่คู่กรณียกมือขึ้นลูบศีรษะโดยอัตโนมัติแล้วชี้หน้าเพื่อนสาวอย่างคาดโทษ

‘บอกเท่าไรก็ไม่รู้จักจำ คำว่าหัวล้านมันหยาบ...หยาบคายที่สุด!’

“โอ๊ย! พุดอย่างกับมีแกลคนเดียวที่ไม่มีแฟน วันๆ แก่งได้เจอนายแบบเด็กหล่อๆ บ้าง ดูฉันนี่สิ...อับเฉาของจริง เลิกคิดไปได้เลยละเรื่องแพ...” คีติราบ่นบ้าง แต่พุดยังไม่ทันจบประโยคดีก็โดนวุฒิตเรกขึ้นเสียก่อน

“หืม...ก็เรื่องมากอย่างแก ชาตินี้คงจะได้มีทรอกนะแฟน! คิดดูสิว่าในชีวิตจริงมันมีที่ไหนกัน ไอ้ที่จบนอก...พุดได้สี่ภาษา...ไม่ซี้เหล่า...เข้าวัดเข้าวา...เป่าแซ็ก...ชอบเล่นกีฬา...อ่อนโยนใจดีกับเด็กและคนชรา โอ๊ย! ฝันไปเถอะ ไอ้แถมก็เหมือนกัน วันๆ เอาแต่นั่งดูซีรีส์เกาหลี อายุก็ปุ่นนี้แล้วยังอยากจะมีแฟนแบบพระรอง ไม่ได้ดูหน้าตัวเองเลย!” พุดจบคราวนี้วุฒิจึงโดนเพื่อนรักทั้งสองรุมทำร้ายร่างกายพร้อมกันสมใจ

“มองใหญ่เว้ย...” เจ้าของใบหน้าคมคายอย่างคนมีเลือดผสมเอ๋ยกับบุรุษที่หนึ่งฝั่งตรงข้าม ก่อนจะหันมองตามสายตาเพื่อนไปทางโต๊ะยาวริมหน้าต่าง “คนไหนล่ะ” เขาเฝ้า

“อะไร!” เสียงเข้มๆ สวนหันคว้น ก่อนที่เจ้าตัวจะยกมือขึ้นขยับปกเสื้อแก้กั๊ก

ไม่ได้เผลอมองใครมานานมากแล้ว...

“ให้ผมทายนะ เลื้อยขาไว้เซให้หมด แบ้วๆ เลย...เกาหลี่ๆ”

“เลื้อยฟ้าลีเพี้ยว” เขาพูดออกมาคราวยังอยู่ในแวงังค์ ชั่วอึดใจก็รู้สึกตัว
ราชินิกุลหนุ่มโคลงคี่ระชะพลางส่งสายตาเขี้ยวบีบตีให้เพื่อนหน้าฝรั่ง

ของตน

๑

ประตูไม้บานใหญ่ถูกนายฟุ่มคนสวนกดรีโมตให้เลื่อนออก เพื่อเปิดทางให้รถยนต์ปราดาแพงเคลื่อนเข้ามาในเขตวัง หนุมใหญ่หลัง พวงมาลัยผิวปากเป็นเพลง “Fly me to the moon” อย่างอารมณ์ดี

เขาชอบเพลงนี้...โดยเฉพาะเวอร์ชันของ แฟรงก์ ซินาตรา

เมื่อมองไปเห็นพรมสีชมพูบนผืนหญ้าริมสระบัวที่เกิดจากดอกชมพู-พันธุ์ทิพย์ร่วงกราวก็ยิ้มด้วยแววตา บรรยากาศภายในรั้ววังยามนี้เขียวชอุ่ม ชุ่มชื้นไปด้วยร่มเงาของนานาพันธุ์ไม้ไม่น้อยใหญ่

หม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษ นฤเคนทร์ ขยับมุมปากน้อยๆ เมื่อเห็นว่า ‘ท่านพ่อ’ ทรงกำลังเล่นกับคุณชาลีผู้มีศักดิ์เป็นหลานลุงของเขาอยู่ที่ นอกชาน ตั้งแต่คุณชาลีย้ายมาอยู่ที่นี้...บริเวณกว้างขวางของวังที่เคยดู เศร้าๆ เหงาๆ ก็กลับมีชีวิตชีวาจนเกือบจะเรียกว่าเป็นบ้านได้ ดิดก็แต่ยังขาดนายผู้หญิงมาช่วยเพิ่มความอบอุ่นในครอบครัว นอกเสียจากยายเป็น ต้นเครื่อง และลูกมือสาวๆ อีกสองสามคนแล้ว ผู้ที่อาศัยอยู่ในรั้ววังราชสีห์ แห่งนี้ก็ล้วนแต่เป็นบุรุษเพศทั้งสิ้น

ราชินิกุลหนุ่มมีรูปร่างที่จัดว่ากระซางใจสาว ด้วยความสูงเกือบ เมตรแปดสิบ ออกหน้าตาตั้งดูผึ่งผาย กล้ามแขนสวยได้รูปอย่างคน ออกกำลังสม่ำเสมอ ช่วงตัวและขาที่ยาวสมส่วนกันพอเหมาะพอดี ยังไม่นับ ใบหน้าหล่อเหลาราวเทวดาปั้นนั้น...คิ้วเข้มตาก็ได้รูปสามเหลี่ยม จมูกโด่ง เป็นสัน หน้าผากโหนกนูนอย่างคนฉลาด ริมฝีปากหยักก็สีชมพูอ่อน โครงหน้าคมสมเป็นชาย และดวงตาวิบวับที่มักกลายเป็นสีน้ำตาลอ่อน ยามสะท้อนแดดทำให้บางอารมณ์ดูดุขึงขังจริงจังเหมือนตาเหยี่ยว

เป็นที่ประหลาดใจของคนทั่วไปที่ชายผู้เพียบพร้อมทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติอย่าง ‘คุณชายเสือ’ จะยังครองตัวเป็นโสดจนเข้าสู่วัยสามสิบ ตอนปลายเช่นนี้ บ้างก็ครหากันไปว่าเขาเป็นพวกนิยมไม้ป่าเดียวกัน

ร่างสูงเตี้ยออกจากตัวต่าหนักมานอกชานหลังส่งสัมภาระให้นายแบงค์ คนรับใช้คู่มือช่วยรับไปเก็บ เขายกมือไหว้ผู้เป็นบิดาอย่างนอบน้อม

“ท่านพ่อ”

“สวัสดิ์ครับลุงเสือ” หม่อมหลวงซาลี นฤเคนทร์ ้วยสองขบเศษ ผลจากตักปูก่อนวิ่งเข้าหาผู้เป็นลุงซึ่งย่อตัวลงอ้าแขนรับหลานไว้ใน อ้อมกอดได้พอดี ก่อนจะอุ้มแล้วยกขึ้น ‘เล่นเครื่องบิน’ เรียกเสียงหัวเราะ ชอบใจจากเด็กชายตัวน้อย

“ไฉล่ะ...คุณซาลี วันนี้ชนหรือเปล่า” เสียงมีอำนาจถูกปรับให้หนุ่มนวล ลงโดยอัตโนมัติเมื่อ ‘ลุงเสือ’ พุดกับผู้เป็นหลาน

เมื่อเด็กน้อยสิ้นศรัทธาเสียผมเผ้ากระจาย เขาก็ยิ้มอ่อนโยนก่อนจะ วางร่างเล็กคืบลงบนตักหม่อมเจ้าสิงหนดิษฐ์หรือนามลำลองว่า ‘ท่านสิงห์’ ตามเดิม แล้วใช้มือลูบศีรษะๆ นั้นสองสามที

“หม่อมว่าเราน่าจะจัดการเรื่องนั้นให้เรียบร้อยก่อนซาลีเข้าโรงเรียน”

เขาทูลเจ้าของวังที่กำลังทอดเนตรโทรทัศน์อยู่ตรงชุดโซฟาสีเหลืองอ่อนตัดกับผนังห้องสีน้ำเงินเข้มที่เพนต์เป็นลายปลาการ์ปสีส้มสลัวขาวดำ อย่างวิจิตร ให้บรรยายกาศของห้องนั่งเล่นที่ทรูหราแต่ก็แปลกใหม่ทันสมัย

อยู่ที่

หม่อมเจ้าสิงหนดิทร์ทรงชะงักไปก่อนจะหันพักตร์มาจ้องตาโอรสอย่างค้นหา ทรงแย้มโอษฐ์กว้างเมื่อพบแต่ความจริงจ้องตั้งใจแรงกล้าในแววตานั้น

“หลานหม่อมทั้งคนหน้าท่านพ่อ แล้วพูดก็พูดเถอะ... ลูกไอ้สิงโตก็เหมือนลูกหม่อม หม่อมเห็นมาตั้งแต่เกิด ถึงชาติจะเป็นแค่หลาน แล้วหม่อมก็ไม่เคยเป็นพ่อคนกับใครเขา แต่หม่อมก็ทั้งรักทั้งเอ็นดูแก่ไม่ต่างกับลูก”

“แบบนี้วิญญานสิงโตก็คงหมดห่วง ถ้าแก่แน่ใจแล้ว อย่างอื่นมันไม่มีปัญหาหรอก... พรุ่งนี้พ่อจะโทรศัพท์ถึงนายพิพัฒน์แต่ขอให้เขาช่วยทำเอกสาร”

“โอเค อย่างนั้นหม่อมขึ้นข้างบนก่อนนะ... กูดไนต์ท่านพ่อ อย่าทมดึกเลย”

“เออ! ไปเถอะ เตี้ยวพ่อจิบหมदनก็จะไป” ทรงชูแก้วจุของเหลวสีอำพันพลงแย้มสรวล “พ่อภูมิใจในตัวแกมาก... ไอ้เสือ”

หนุ่มใหญ่หยุดเดินแล้วหมุนตัวกลับมากอดบิดาพลงซบหน้าลงบนอঙ্গาเหมือนเด็ก ๆ หม่อมเจ้าสิงหนดิทร์ทรงยกหัตถ์ขึ้นลูบศีรษะโอรสด้วยความรักใคร่

“แก่แล้วยังอ่อนพ่ออีกนะเอ็ง”

คุณชายสุภาพบุรุษยิ้มน้อยๆ พร้อมกับที่นัยน์ตาเหยี่ยวส่องประกายแวววับ

“ไม่ต้องห่วงหรอก ไอ้สิงโต ฉันจะเลี้ยงคุณชาติอย่างดี จะรักให้เหมือนเป็นลูกฉันเอง”

เป็นเวลาเกือบปีแล้วที่บรรยากาศในวังราชสีห์อบอวลไปด้วยความเศร้าสลด นับจากโศกนาฏกรรมหิมะถล่มที่ญี่ปุ่นได้คร่าชีวิตหม่อมราชวงศ์

ชายชาตรีหรือคุณชายสิงโตพร้อมกับบริมดาผู้เป็นภรรยาไปอย่างไม่มีการคาดคิด ทำให้คุณชาลีต้องกลายเป็นกำพร้าชั่วข้ามคืน เศรษฐียังดีที่มีท่าน้ำกับลุงคอยให้ความรักความอบอุ่น อีกทั้งญาติฝ่ายแม่ที่แวะเวียนมาหา มาเยี่ยมเด็กชายอยู่บ้าง

คุณชายเลื้อยตั้งใจจะรับคุณชาลีเป็นลูกตั้งแต่วันแรกที่ไต่ทราบข่าว ร่ำว่าหลานต้องกลายเป็นกำพร้า นี่คงเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาพอจะทำให้ น้องชายได้ วิญญาณของคุณชายสิงโตกับบริมดาคงหมดหวังและไปสบาย หนุมใหญ่เชื่ออย่างนั้น

เตียงนอนเด็กถูกนำมาวางข้างเตียงคิงไซซ์ของเจ้าของห้อง ผ้าปูที่นอนกับปลอกหมอนสีขาวล้วนเช่นเดียวกันกับเตียงใหญ่ทำให้ดูคล้ายย่อส่วนกันลงมา...แต่ร่างของคุณชาลีบัดนี้กลับนอนขดอยู่บนที่นอนของผู้เป็นลุง ทั้งที่เมื่อค่าถูกกล่อมให้หลับไปบนเตียงเล็กของตัวเองแท้ๆ

“นอนละเมอเหมือนสิงโตตอนเด็กๆ เลย” หนุมใหญ่ยิ้มขึ้นกับภาพที่เห็นก่อนเตรียมจะอุ้มหลานชายกลับไปวางที่เตียงเด็ก แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ...ทรุดตัวลงนอนข้างๆ กันแล้วเอื้อมมือไปดับไฟหัวเตียง

“มาเป็นลูกลุงนะชาลี” เขาเอ่ยขึ้นกับเด็กชายที่หลับใหลไปแล้ว

คุณชาลีพลิกตัวราวกับได้ยินแล้วเขยิบเข้าหาผู้เป็นลุงด้วยโหยหา โอดู๋น อ้อมแขนแข็งแรงจึงโอบกระชับร่างนั้นมาไว้แนบอกอย่างเอ็นดู

“ชาลี...ชาลี...ตื่นได้แล้ว” เสียงทุ้มของคุณชายเลื้อยปลุกให้เด็กชายลืมตาขึ้นอย่างงัวเงีย แต่แล้วก็ยิ้มรำเมื่อเห็นว่าเช้าวันนี้คุณลุงยังไม่ออกไปทำงาน

“ไหนเรียกลุงเชื่อว่าพ่อชิลูก”

เพลง “Fly me to the moon” ที่เจ้าของโทรศัพท์ที่ได้ตั้งไว้เป็นเสียงปลุกดังมาจากโต๊ะเครื่องแป้ง ไบหน้รูปไข่ขาวอมชมพูยับยู่อย่างซัดใจ

ก่อนที่ผ้าห่มหนาจะถูกเลิกออกลกวกๆ

คิศิราผืนใจยิ้มตา...นอนจ้องเพดานรวบรวมพลังอยู่สักครู่แล้วจึงลุกขึ้นเดินเข้าห้องน้ำ

เพนต์เฮาส์หรือที่ถูกตกแต่งอย่างทันสมัยคือที่ที่คิศิราเรียกเต็มปากว่าบ้าน...หญิงสาวใช้เงินที่ลำบากหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเองซื้อแมนเช่นเดียวกับรถมินิคูเปอร์สีดำคันนั้น ต้องขอบคุณชาติศิริผู้เป็นบิดาที่ใจดีปล่อยเงินก้อนโตให้กู่มาลงทุนในอัคราศูนย์เปอร์เซ็นต์ดอกเบี่ย...จนมีวันนี้ที่กิจการทุกอย่างกำลังผลิดอกออกผลงดงาม

ด้วยวัยยี่สิบแปดปี เธอจัดว่าเป็นผู้หญิงเก่งชนิดหาตัวจับยากหลังจบชั้นมัธยมจากโรงเรียนอันดับต้นๆ ของไทย คิศิราก็ได้ปริญญาตรีจากไต้หวันและปริญญาโทจากอังกฤษ...กลับบ้านมาทำงานหาประสบการณ์อยู่ในบริษัทใหญ่มีชื่อเสียงได้ราวปีเศษแล้วจึงตัดสินใจเริ่มทำธุรกิจหลายอย่าง โดยเริ่มจากเล็กๆ ไปหาใหญ่ตามความชำนาญที่เพิ่มขึ้น ปัจจุบันกิจการที่หญิงสาวบริหารอยู่มีด้วยกันสี่อย่าง...ร้านกาแฟ ห้องอาหาร ร้านขายของแต่งบ้าน และโรงเรียนสอนภาษาจีน เธอสนุกกับการสร้างทุกอย่างขึ้นจากศูนย์ ทำงานคนเดียว เป็นนายตัวเอง หุ่นเทแรงกายแรงใจเพื่อจะได้ตีมือต่อกับผลสำเร็จอันน่าภาคภูมิใจ

เมื่ออาบน้ำเสร็จแล้วจึงพาร่างเล็กมานั่งทาครีมบำรุงผิวอยู่หน้ากระจก ก่อนจะเขียนคิ้ว ปิดขนตา และทาปากง่ายๆ ตามปกติของวันทำงาน คิศิราอยู่ในเสื้อเซ็กซี่ตัวโคร่งสีครีมกับกางเกงขาสีบลิว เมื่อคว่ำตักห่มกั้นใส่ได้แล้วจึงฉวยเอากระเป๋าสะพายเดินออกจากห้องนอนมาชงชา เปิดคอมพิวเตอร์เริ่มเช็คอีเมล

“ไอ้ผู้ฉนี้...ไหนดูซิ” เธอพิมพ์พาลางเอื่อมมือไปเคลื่อนเมาส์

ซีซี พี่ที่รู้จักบอกให้ช่วยหาคนช่วยจัดงานแจ่งๆ ปาร์ตี้ในสวน ลูกค้าเป็นไฮโซ แกจะรับไหมขอรับ...อย่างไรตอบ

“เออ รู้จักทำประโยชน์เหมือนกันนะไอ้นี้” หญิงสาวอ้มยิ้มพราง
พรมนิ้วลงบนแป้นพิมพ์อย่างไม่ต้องคิดให้วุ่นวาย

ไฮโซเลยเธอวะ แต่ไอ้เคอะ ตกลง แหม...อุตล่ำห์หาลูกค้ำมา
เดี๋ยวแบ่งเปอร์เซ็นต์ให้

ฮ่าๆ ไม่ต้องหรอก เลี้ยงข้าวก็พอ

เออ โปรดจะเสวยอะไรเชิญรับสั่ง ส่งเบอร์มามากทีละกัณหะ แต่งัก
มาก

ศิริรายกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบด้วยใบหน้าระบวยิ้มเมื่อมีอันจะได้รับ
ทรัพย์ต้อนรับวันใหม่...จู่ๆ เงินทองก็ไหลมาเทมาหาเอง อย่างนี้ค่อยรู้ลึก
มีกำลังใจในการทำงาน

หญิงสาวเริ่มต้นด้วยโรงเรียนสอนภาษาซึ่งเป็นงานเบาที่สุด เธอ
เติมเงินใส่บัญชีเงินสดย่อยสำหรับใช้จ่ายภายในโรงเรียนและตรวจดูบันทึก
การเข้าสอนของอาจารย์ชาวจีนกับแผนการสอนสำหรับสัปดาห์ถัดไป
หลังจากใช้เวลาจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยอยู่ราวสองชั่วโมงเศษ ศิริรา
ก็กำชับลูกน้องให้ตั้งใจทำงานแล้วขับรถกลับเข้าไปที่บ้าน

แม้จะย้ายออกจากบ้านมาอยู่เพนต์เฮาส์บนคอนโดฯ ทรูได้ปีเศษ
แล้ว แต่เธอก็กลับเข้าไปกินมื้อกลางวันกับบุพการีไม่เคยขาด หญิงสาว
มักสำรวจความเรียบร้อยในบ้าน คอยจัดหาข้าวของเครื่องใช้เข้าไปให้ ส่วน
ณช...น้องชายที่มีอาชีพเป็นนักออกแบบนั้น กว่าจะตื่นนอนก็ในตอนบ่าย
เขาจึงรับหน้าที่ดูแลพ่อและแม่ในช่วงเย็นจนสองท่านเข้านอนเรียบร้อยจึง
เริ่มนั่งคิดงานหน้าคอมพิวเตอร์อีกครั้ง

“พ่อห่วยดี แม่ห่วยดีละ” หญิงสาวยกมือขึ้นไหว้ทั้งถุงบรรจุอาหาร
พะรุงพะรังก่อนจะมองหาแผน เด็กที่ถนชจ้างมาทำงานบ้าน และดูแลพ่อแม่

ยามที่พี่สาวยังไม่เข้ามาและตัวเขาเองยังไม่ตื่น

ฝ่ายนั้นเดินมาสวัสดีก่อนจะรับถุงทั้งหลายไปอย่างรู้งาน

“เข้านี้ไซ่คดีมาก ซึ่ซึ่ตื่นมาก็ได้งานเองเลย” คิตีรากล่าวเสียงเจื้อยแจ้ว
หลังจากนั่งลงตรงกลางโซฟาซึ่งขนานด้วยบิดามารดา

“ดีลูก...งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข” ผู้เป็นแม่พูดอย่างอารมณ์ดี
ดวงตากลมโตกับแก้มยู่ๆ นั่นทำให้คุณนายศศิวิมลอ่อนเยาว์กว่าอายุจริงอยู่
ไม่น้อย

“ไอ้วุฒิหมามาให้หะคะ เห็นว่าลูกค้าเป็นไฮโซที่อยากจะทำปาร์ตี้
ในสวน”

“ไฮโซเลยหรอ แหม...ไม่เบาเว้ย” คราวนี้คุณชาติคิริเป็นฝ่ายพูด
ขึ้นบ้าง “แต่ระวังนะ...พวกไฮโซนี่แหละตัวเรื่องมากเลย อย่าเผลอไปหุงตึงดี
ใส่เขาละ”

คนเป็นลูกสาวได้แต่ยิ้มแหยๆ ที่บิดารู้ทันความเป็นคนจุดเดือดต่ำ
ของเธอ

มือกลางวันที่คิตีราแวะไปรับหลังโทร. ล้วงหน้าจากก๊วกชอปชื่อดัง
สมัยพ่อกับแม่เพิ่งจีบกันใหม่ๆ หมดเกลี้ยงอย่างรวดเร็ว ทั้งซีโครงหมอบ
ปูเจ้า ไข่ดาวทรงเครื่อง กะหล่ำปลียัดไส้ และแกงกะหรี่ไก่จิ้มขนมปังเนื้อนุ่ม
หญิงสาวมีความสุขทุกครั้งที่ได้เห็นบุพการีมีความสุขกับการกิน เหมือน
กับชีวิตวัยเด็กของเธอและน้องที่ได้กินแต่ของอร่อย เพราะมีพ่อกับแม่
คอยสรรหามาให้ตลอด

“ว่าไงแก”

วุฒิโทร. เข้ามาในตอนที่สามคนพ่อแม่ลูกกำลังนั่งเอนหลังดูข่าว
ช่องบีบีซี

“เออ พี่เขาบอกว่าลูกค้าอยากให้แกไปคุยงานที่บ้าน ด่วนนิดนึงวะ
เขาใจร้อน อยากคุยเย็นนี้เลย...ได้ไหมวะ เตียวส่งเบอร์ไปให้ แกเลยเองแล้ว

กัน”

เพื่อนรักอธิบายร้ายยาวรวดเดียวก่อนจะวางสายไป ทิ้งให้คิรรา นั่งหน้านิ้วคิดว่าหมวดขณะเปิดสมุดออกแกโนเซอร์ปกหนังสือให้มาเป็น ของขวัญวันเกิด โดยมีบิดามารดาคอยส่งส้อมจิ้มผลไม้เป็นคำๆ ให้อย่าง เอาใจ

“โอ๊ย! ทัน...ไม่ทัน...ทัน...ไม่ทัน! โอ๊ย...เครียด! ถ้าซีซีไปหาลูกค้า ไฮโซนี่ เย็นนี้ก็คงไม่ทันเข้าไปคุมตรวจสต็อกร้าน Hugs แล้วซีซีต้อง ได้เห็นตัวเลขก่อน พรุ่งนี้เข้าไปคุยงานถึงจะตัดสินใจได้ว่าลอตนี้จะมีแบบ ใหม่มั้ยแบบไหนบ้าง แบบละเท่าไร” หญิงสาวบ่นถึงงานที่ต้องสะสางสำหรับ ร้านขายของแต่งบ้านที่เพิ่งเปิดกิจการมาได้สี่เดือน

“เฮ้อ! ก็เลื่อนเขาไปก่อนสิ”

“ไม่ได้หรอกแม่ ของขายดีนะ...เหลือน้อยมากๆ แล้ว ที่ไม่รู้ก็ แคว่ว่าที่ขายๆ ไปนี้รุ่นไหนลอลตไหนไปเยอะกว่ากัน ถ้าขึ้นเลื่อนออกไปอีก อีกสามสี่วันเซลฟ์คงต้องโล่ง”

“เธอ...งั้นเดี๋ยวแม่ไปคุกกี้เอง”

คิรรายิ้มเจ้าเล่ห์ด้วยรอยให้มารดาเป็นฝ่ายเอ่ยปากอยู่แล้ว เธอกอดลา ผู้มีพระคุณ หยิบโทรศัพท์ขึ้นต่อสายถึงลูกค้าไฮโซทันทีที่กลับขึ้นมา นั่ง บนมินิคูเปอร์คู่ใจ

“สวัสดีครับ คุณ...เอ่อ คิรรา? ผมเป็นลูกค้าที่จะติดต่องานจัดเลี้ยง” ปลายสายเป็นบุรุษเสียงทุ้มนุ่มที่คิรราเดาว่าคงมีอาวุโสพอสมควร

“สวัสดีค่ะ อ้าว...คุณ...ชาย มีเบอร์ดิฉันแล้วหรือคะ”

“ครับ” เขาตอบเท่านั้น...ไม่อธิบายเพิ่มเติมหรือแนะนำตัวว่า นอกจากจะชื่อเล่นว่าชายแล้วมีชื่อจริงว่าอะไร ก่อให้เกิดความงึบขึ้น ทั้งสองฝั่ง เคราะห์ยังดีที่ลูกค้าไฮโซของเธอยอมเอ่ยปากพูดประโยคถัดมา “ผมสุภาพบุรุษนะ”

“คะ?”

“ครับ...ผมชื่อสุภาพบุรุษครับ” หนุ่มใหญ่ถอนใจเบาๆ ก่อนจะพูดซ้ำเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเงียบไปคงเป็นเพราะฟังไม่เข้าใจ

“คะ...คะ...ขอโทษนะคะ ลักครุ่นคะ” คิศิราตาโตเมื่อถึงบางอ้อ เธอละล้าละลักขอเวลานอกก่อนใช้มือป้องปากแล้วหัวเราะออกมาอย่างกั้นไม่อยู่ “อะฮืม สวัสดีคะคุณสุภาพบุรุษ ไม่ทราบว่าจะตลกคุณงานที่ไหนก็ไม่งคะ”

“เวลาแล้วแต่สะดวกครับ ห้าโมงไปแล้วเป็นใช้ได้...แต่เชิญคุณที่วังราชสีห์ ซอยหลังสวนก็แล้วกัน”

“อะไรนะคะ ะ...วังเหรอดคะ”

“ยังงจะส่งแผนที่ไปให้คะครับ ในไลน์ก็แล้วกัน”

“เอ่อ...คะ”

“แล้วพบกันครับ”

คิศิรา นั่งทำหน้าบึ้งนัยยักค้างอยู่ร่วมสองนาที่หลังลูกค้าไฮโซที่บอกเธอว่าเขาชื่อสุภาพบุรุษ แถมยังนัดให้ไปคุยงานถึงในเร็ววันในวังตัดบทวางสายไป

“เป็นไฮโซนะรู้แล้ว...แต่ไม่รู้ว่าเป็นเจ้า เบอร์ที่ไอ้จู้มส่งมาก็เขียนแค่ว่าชื่อคุณชาย ตกลงคุณชายนี่เป็นฐานันดรศักดิ์ ไม่ใช่ผู้ชายเดินดินธรรมดาที่ชื่อเล่นว่าชายใช้ใหม่ โอ๊ย! ลมจะไล่ เกิดมาชาตินี้เคยรู้จักใครที่ไม่ได้เป็นสามัญชนกับเขาที่ไหนกัน”

แต่กังวลลอยๆไม่นาน หญิงสาวก็ได้ตื่นจากภวังค์ด้วยเสียงข้อความเข้าที่ดังต๊ตๆ กันหลายครั้ง

ลือ: ลิงก์แผนที่ครับ <http://google.co.th/maps/xxxxxxxxxxxx>

ลือ: ผมบอกยามไว้แล้ว คุณคิศิรามาก็เข้ามาได้เลย

ลือ: อ้อ...ลืมบอกไป เรียกผมลือก็ได้ครับ ชื่อจริงอาจจะเรียก

“ตาย...นี่เขาคงไม่ได้ยินเราหัวเราะหรือคะ ตายๆ เสียมารยาท...
แกไปฆ่าชื่อลูกค้าแบบนั้นได้อย่างไร”

หญิงสาวทำหน้าตัวเองออกเสียงพลางใช้มือขนาดขมับอย่างหมดแรง
แต่ชื่อคุณลูกค้าไฮโซนี่ก็ตกลงจริงๆ แผละ เกิดมาอยู่บนโลกจะสามทศวรรษ
แล้วเพิ่งจะเคยได้ยินชื่อนี้เป็นบุญหู ยิ่งเมื่อพาลจินตนาการไปว่าคุณสุภาพ-
บุรุษคนนี้จะต้องมีพี่สาวหรือน้องสาวที่ชื่อสุภาพสตรีด้วยแล้ว...จะไม่ให้
หลุดหัวเราะก็ดูเป็นไปไม่ได้เลย

รณมินิคุเปอร์ลีดำของคิคิราจอตระออยู่หน้าประตูวังสีขาวยี่มีตรา
ประจำราชสกุล...อึดใจถัดมาประตูก็เลื่อนออกโดยอัตโนมัติพร้อมๆ กับ
ที่ยามในเครื่องแบบเต็มยศตะเบ๊ะให้เธอ หญิงสาวค้อมศีรษะให้ยิ้มๆ ก่อน
มองสำรวจว่าควรจอตระงไหนจึงจะเหมาะ

ตากลมโตโตขึ้นอีกเมื่อสายตาประจักษ์กับความใหญ่โตโอ้อ่าของ
วังราชสีห์ที่มีไพร่เกาหลิปู่กัไว้เป็นกำแพงสูงล้อมแนวรั้ว บรรยากาศ
ร่มรื่นเพราะนอกจากต้นไม้ใหญ่เขียวชอุ่มมากมายแล้วยังมีไม้ดอกยืนต้น
อย่างปีบ จำปีสิรินธร ชมพูพันธุ์ทิพย์ แก้วมุกดา ลีลาวดี และอีกหลาย
พันธุ์ที่คิคิราเองก็เรียกชื่อไม่ถูก ม้านั่งสีขาวกับศาลาแปดเหลี่ยมสไตล์
วิกตอเรียสีขาวย่นเทาที่ตั้งอยู่ท่ามกลางสวนมะลิขนาดย่อม ยิ่งทำให้
กลิ่นอายของความเป็นสวนอังกฤษชัดเจน

หญิงสาวทำตามคำบอกของยาม คือขับตามถนนในวังไปเรื่อยๆ
จนถึงมุขรับรถหน้าตำหนักกลาง ซึ่งจริงๆ แล้วก็มองไม่ค่อยออกว่ามัน
คือตำหนักไหน เมื่อตำหนักใหญ่หน่อยถูกเชื่อมต่อกันดูเป็นหนึ่งเดียว
ด้วยสถาปัตยกรรมแบบบาโรกผสมผสานกับโรโคโค ผงังด้านนอกของตึก
สามชั้นครึ่งถูกประดับประดาด้วยปูนปั้นลวดลายวิจิตรตระการตา ตัวอาคาร
ทาสีขาวสะอาดสะอ้าน รายละเอียดตกแต่งสีควันบุหรีและบานหน้าต่าง
สีเทาอ่อนช่วยสร้างบรรยากาศอบอุ่นของ ‘บ้าน’

คนงานแต่งกายสุภาพ ผมใส่น้ำมันหัวเรียบแป้รับวิ่งมาช่วยเปิด ประตูรถให้คิตีรา ชายวัยกลางคนยิ้มแย้มอย่างอารมณ์ดี เขากู๊ลูกจอกมือไหว้เธอ เล่นเอารับไหว้คืนแทบไม่ทัน หญิงสาวก้าวลงจากรถพลาจาลำวลงสิ่งแวดล้อมแปลกใหม่ด้วยอาการงงๆ ความงดงามอลังการรอบตัวให้ความรู้สึกราวกับหลุดเข้ามาในเทพนิยาย

“เชิญข้างในเลยครับ...คุณคิตีรา”

เธอเดินตามคนงานชายที่เอ่ยเชิญต้อยๆ สายตาลอบสังเกตุสถานที่แปลกใหม่อย่างไม่วางใจอยู่ในที เกิดมาก็ไม่เคยคิดว่าจะมีโอกาสได้ย่างกรายเข้ามาในรั้วในวังกับใครเขา...ไม่รู้ว่าเธอจะต้องสำรวจระวางขนาดไหน

แต่เมื่อได้มาอยู่ในตัวตำหนักแล้วก็ค่อยใจขึ้น แม้ตำหนักใหญ่จะไฮโซโอโง่งทว่าก็ให้ความรู้สึกอบอุ่นเหมือนบ้านคนทั่วไป บรรดาข้าวของเครื่องใช้เครื่องตกแต่งผสมผสานระหว่างของโบราณกับของเก่า ดีไซน์สมัยใหม่

คุณเจิมหรือตาเจิมตามที่เจ้าตัวเสนอให้เรียกพาคิตีรามายังโซฟาบุผ้าลายเฮอริงโบนสีดาสลับขาวแล้วเดินหายไป ก่อนจะปรากฏตัวอีกครั้งพร้อมชุดน้ำชาที่มากับบิสกิตและแยมลีม่วงอมฟ้า หญิงสาวจึงต้องปลดผ้าพันคอที่เพิ่งหยิบขึ้นพันกันหนาวออก เมื่อเห็นว่ากำลังจะต้องจัดการกับชุดน้ำชาที่อีกฝ่ายยกมาต้อนรับ

“บิสกิตอร่อยครับ เข้ากับแยมอัญชันมะนาว แซกชอบ...รับทานไปพลาจๆ ก่อนนะครับ ผมตามคุณชายแล้ว”

“คุณชายหรือคะ” ปลายประโยคเสียงสูงขึ้นเล็กน้อย ด้วยเจ้าตัวหวังให้เขาขยายความต่อ เพื่อจะได้มีความเข้าใจในยศถาบรรดาศักดิ์ของลูกค้าไฮโซผู้นี้ขึ้นมาบ้าง

“ครับ คุณชายเสียใจครับ” แต่อีกฝ่ายพูดเพียงเท่านั้นก็รีบจากไปโดยทิ้งเธอไว้กับถาดขนม

หญิงสาวหยิบล้อมที่คาดว่าทำมาจากเงินแท้ขึ้นพิจารณา แม้แต่ล้อมยังมีตราราชสกุลสลักไว้... คิรารู้สึกถึงอาการขนลุกที่มาพร้อมความเกร็ง แต่ก็ทำใจดีเข้าสู่ เธอถอนหายใจแรงก่อนตักแยมปาดบนบิสกิตแล้วส่งเข้าปาก

“หืม...อร่อยอะ” ตาแป๋ส่องประกายแวววาวอย่างพอใจ “ซาก็หอม” หญิงสาวยกถ้วยชาขึ้นสูดกลิ่นวานิลลาเข้าเต็มปอด “แล้วแบบนี้จะต้องมาจ้างเราทำไมวะเนี่ย...” คิรามีพม่ากับตัวเองด้วยเสียงไม่เบาหนัก เรียกเสียงหัวเราะจากคนตัวสูงที่ขณะนี้ยืนหลบอยู่หลังม่าน

อันที่จริงหม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษได้เดินตามตาเจิมลงมาตั้งแต่ชายสูงวัยกว่าขึ้นไปเคาะเรียกบนห้องแล้ว แต่จังหวะที่เข้ามาถึงโถงรับแขกดันตรงกับที่คิรากำลังแสดงความสงสัยในฐานะนอร์คักดีของเขาอยู่พอดี หม่อมใหญ่จึงเลือกจะปักหลักอยู่หลังม่านสีเงินก่อนเพื่อรอดูลาดเลา เมื่อกลับมาตีหน้าขีมิได้ดังเก่าแล้วจึงเดินออกจากที่ซ่อนเข้าไปหาแขกผู้มาเยือน

“ขอโทษครับที่ให้รอ”

เสียงทุ้มทุ้มยิ่งกว่าไนโตรคัพที่จู่ๆ ก็ดังขึ้นทำเอาคิราเผลอปล่อยล้อมลงจาดังพลั้ง หญิงสาวทำตาเหลือก ก่อนจะเอ่ยขอโทษเสียงอ่อยๆ แล้วประนมมือขึ้นไหว้ลูกคำไฮโซผู้เป็นถึงคุณชายอยู่ในวัง... หม่อมใหญ่ตรงหน้าจะว่าแกก็ไม่แก่ จะว่ารุ่นราวคราวเดียวกับเธอก็ไม่ใช่ ใบหน้าหล่ออย่างกับดารามีออราอร่าผ่านการรองพื้นฉ่ำน้ำด้วยเทคนิคเกาหลี เขาสวมเสื้อเชิ้ตลายทางสีฟ้าอ่อนสลักขาวพับแขนขึ้น ตัดกับเนกไทสีเขียวหัวเม็ดที่ถูกปลดให้หลวม ชายเสื้อข้างหนึ่งลู่ออกมานอกกางเกงขาลีบสีเทา

‘เทศดีดีเหมือนกันนะ หล่อ...’ คิราร่ำร้องอยู่ในใจ ชีวิตนี้ยังไม่เคยรู้จักกับมณูษย์เพศชายที่ดูดีอย่างคนตรงหน้ามาก่อนเลย

ราวกับรู้ตัวว่ากำลังถูกมองอย่างพิเนิจพิจารณา ราชนิกุลหนุ่มรีบจับชายเสื้อยืดกลับเข้ากางเกงแล้วขยับเนกไทแก้กัด้วยหน้าหนึ่งดูจริงจัง

“ผมเพิ่งกลับจากทำงาน” เขาพูดพลางเสกสายแขนเสื้อที่พับไว้ลง

กัลดกระดุมคืนเก่า

“อ๊วย...ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรเลยคะ เชิญคุณชายตามสบายเถอะคะ”
คีติราละล่ำละลัก...หวังว่าเธอจะเต็มคำนำหน้าให้เขาได้อย่างถูกต้อง
หญิงสาวรู้สึกถึงหัวใจที่เต้นระรัวแรงผิดปกติ

‘หล่อก็คน เป็นคุณชายก็คน ไม่ต้องตื่นเต้น...ซีซี’

“ครับ...แอร์ไม่เย็นหรือเปล่า”

“คะ? ก็เย็นดีนี่คะ”

“เห็นคุณหน้าแดงๆ นึกว่าร้อนเสียอีก...ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ
ถ้าร้อนล่ะก็ ผมจะปรับให้”

หญิงสาวรีบใช้มือตะปบแก้มตัวเองแทบจะทันทีที่อีกฝ่ายพูดจบ

แก้มเธอร้อนจริงๆ ด้วย ทุกทีเลย...เวลาเจอคนหล่อ ให้ตายสิ!
ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะ...เก็บอาการสิแก โอ๊ย! เขาได้รู้พอดี!

๒

หม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษนั่งลงที่เก้าอี้ข้างๆ คิศิราแล้วยกขา
ไขว่ห้างด้วยท่าทางสบายๆ ผิดกับหญิงสาวที่นอกจากจะแก้มแดงราวได้ไป
เดินตากแดดมาแล้ว ยังเริ่มมีเม็ดเหงื่อผุดพราวขึ้นบนปลายจมูกอีกด้วย

“งั้น...เริ่มกันเลยดีไหมคะคุณชาย” แม้จะอยู่ในสภาวะไม่ปกติ
แต่คิศิราก็เลือกทำใจดีสู้เสือ

การคุยรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดงานเป็นไปโดยราบรื่น รายชื่อ
แขกราวแปดสิบคนถูกส่งให้คิศิราเพื่อจัดพิมพ์บัตรเชิญสำหรับงานปาร์ตี้
แซยิดในสวนของหม่อมเจ้าสิงหบดีดิษฐ์ หนุ่มใหญ่บอกความต้องการของ
เขาคว่าวๆ คือให้มีวงดนตรีแจซและอาหารแบบค็อกเทล กับหม่อมเจ้า
สิงหบดีดิษฐ์ทรงอยากเลี้ยงเพลพระและถวายเครื่องสังฆทาน

เมื่อคิศิราเดินตามร่างสูงใหญ่ออกไปทางหลังวังหลังเพื่อดูสถานที่
จึงได้พบกับสนามกว้างที่ต้นไม้ไม่เยอะเท่าสวนอังกฤษด้านหน้า และออกจะ
ดูคล้ายลานอเนกประสงค์สำหรับจัดกิจกรรมพิเศษ

“จอดรถตรงนี้เลยคงพอได้ แล้วตอนเดินเข้างานให้แขกอ้อมไปทาง

นั้นได้ไหม ผมไม่อยากให้ผ่านตัวบ้าน”

หญิงสาวพยักหน้าหงิกๆ พลังกัมลงวาดแผนผังคร่าวๆ พอดูเข้าใจ เธอออกเดินต่อทั้งๆ ที่สายต่ายังจดจ่ออยู่กับสมุดในมือ กระทั่งได้ชนโครม เข้ากับกำแพงหนาที่ทำจากเนื้อหนังมังสาของบุรุษคนข้างหน้า

“อ๊วย! ขอโทษค่ะ” คีติราตกใจ ไบหน้าขาวซีดสีเลือดเสียยิ่งกว่า ตอนอยู่ในห้องรับแขกเมื่อครู่

มือเรียวยกขึ้นคลำหน้าผากโหนกนูนบ้อยๆ แผ่นหลังเขาทั้งแน่น ทั้งแข็งจนเธอชนแล้วเจ็บ แวบหนึ่งก็เห็นอีกฝ่ายกำลังยิ้ม ก่อนที่คูดชาย หลังหนาจจะกลับมาบั้นหน้าหนึ่งไร้อารมณ์ตามเดิมอย่างรวดเร็ว เขาสำยหน้า น้อยๆ พลังขยับปากบอกว่าไม่เป็นไรแล้วผายมือให้เธอเป็นฝ่ายออกเดินนำ

คีติราเพิ่งเห็นว่านอกจากสวนดอกไม้ขนาดใหญ่แล้ว ในวังราชสีห์ ยังมีสระบัวที่อยู่ติดกับชานบ้านอีกด้วย หญิงสาวยิ้มสดชื่นเมื่อเห็นบัว ในสระกำลังพากันแย่งบานดงาม

“ดิฉันจะให้วงดนตรีเล่นอยู่ตรงนอกชานนั้นดีไหมคะ วงแจชน่าจะ ไม่ใช่ที่มาก” เธอเสนอความคิด

เมื่อเห็นว่าหนุ่มใหญ่ข้างๆ พยักหน้ายิ้มๆ อย่างชอบใจจึงจดปากกา ลงกันลิ้ม

ปาร์ตี้ในสวน ดนตรีแจช ดอกชมพูพันธุ์ทิพย์ร่วงกราวและบัวบาน เต็มสระ ลังคมไฮโซเขามีคุณภาพชีวิตดีเกินแบบนี่เองหรือ...

หญิงสาวขอตัวกลับหลังใช้โทรศัพท์มือถือเก็บภาพสวนอังกฤษซึ่ง จะเป็นสถานที่จัดงานเรียบร้อย เธอบอกหม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษว่าจะให้ ลูกน้องโทรศัพท์นัดหมายเขาไปชิมอาหารและเลือกเมนูหลังจากบัตรเชิญ พิมพ์เสร็จแล้ว

“ไลน์มาก็ได้ครับ”

“คะ?”

“ผมทำงานทั้งวัน อาจไม่ได้รับสายคุณ”

คิศจิรายิ้มหวานตอบรับทั้งที่ในใจแทบกรี๊ดร้อง อุตส่าห์จะมอบหมายงานสื่อสารกับคุณชายนี้ให้ลูกน้องทั้งที่ กลับกลายเป็นต้องมาไลน์คุยกับเขาเองเสียนี้

เอวาะ...เป็นไงเป็นกัน ดีไม่ดีโรคแพ้ผู้ชายหล่ออาจจะได้หายขาดก็คราวนี้

“เอ๋อ...คุณชายคะ”

“ครับ”

“ขอบคุณสำหรับชุดน้ำชานะคะ บิสกิตอร่อยมาก แต่ก็...แปลกนะคะ ทำไมคุณชายถึงใช้บริการข้างนอก”

คิศจิราตัดสินใจถามให้หายข้องใจขณะหนุ่มใหญ่ยืนมองส่งเธอขึ้นรถเงินก็อยากจะได้อยู่หรอก แต่ขนมในวังตัวเองออกจะเลิศเลอปานนั้นแล้วยังจะมาจ้างกัน...นี่มันสร้างแรงกดดันให้เธอชัดๆ

“ท่านพ่อคงเบื่อ ไม่อยากให้ต้องเหนื่อยแต่เดิมา แม่แต่วันประสูติ”

ก็จริง...หญิงสาวยิ้มพลางพยักหน้ารับรู้ ประนมมือไหว้นอบน้อมราวกำลังไหว้ญาติผู้ใหญ่คนสำคัญ

“ลานะคะ สวัสดีค่ะ”

“อ๊อแมม!” คิศจิราโทร. หาเพื่อนทันทีที่ขึ้นรถคันเล็กออกพ้นเขตวังราชสีห์ “แกรู้ไหมวันนี้ฉันเจออะไร”

หญิงสาวนัดเพื่อนไปเจอกันที่ร้าน Sugar High ซึ่งเธอตั้งใจจะเข้าไปตรวจบัญชีหลังเสร็จงานที่วังแล้วเห็นว่ามีเวลาเหลือ...เมื่ออีกฝ่ายเสนอว่าเรื่องแบบนี้ต้องมาทำมอยแบบเรียลไทม์ให้ได้เห็นหน้าค่าตากัน

“จริงหรือแก นี่แกไม่เคยรู้จัก...ไม่เคยได้ยินชื่อคุณชายเสียมาก่อนเลยหรือ”

“หี” เจ้าของร้านสายหน้าปฏิเสธก่อนจะยกแก้วฮอว์ลิกส์ปั้นขึ้นจิบ

“เขาดังนะเว้ย ก่อนหน้านี้ชอบควงพวกดารานางแบบ ได้ข่าวว่าฮีถือมาก วงในเขาเรียกชายเลื้อยยก”

ประโยคหลังบัณฑิตตาลดเสียงลงจนแทบจะกลายเป็นกระซิบ ตาเรียวรีส่อแววทะเล็งลามกปิดไม่มิด คิติราลอกตาก่อนจะยกไหล่เป็นเชิงว่าไม่สนใจ แต่ก็ยั้งงตาเบ้ารอให้เพื่อนสาวเล่าต่อ

“แต่หลังๆ ฮีก็เสียบไปอะ มีคนบอกว่าไปปฏิบัติธรรมแล้วเกิดซิ่งขึ้นมา ก็เลยเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาทำงานที่กระทรวงของฮีไป ฉันก็รู้ว่าจริงไหมนะ แต่จริงๆ บ้านฮีก็โลว์โพรไฟล์อยู่แล้วละ อยู่กันเงียบๆ ไม่หวือหวา”

“อืม...ฉันถึงได้ไม่รู้จักไง”

“นั่นแหละ รวยจริงแก่! ไม่รับงานอีเวนต์เลย พอข่าวควงสาวหมดไปข่าวอะไรอย่างอื่นก็ไม่มี ถ้าสุดท้าย...ข่าวที่น้องชายคนละแม่ฮีเสียบอะ”

“เฮ้ย! จริงดิ”

“อืม...ไปฎีปุ่กับแฟนตอนหิมะถล่มพอดี ซ็อกกันทั้งวังเลย นำสงสารโคตร...นี่ข่าวหน้าหนึ่งเลยนะ แกไม่เคยอ่านเจอเลยเธอ”

“หี ฉันไม่ชอบอ่านข่าวคนตายนี่แก”

ทั้งสองเปลี่ยนไปคุยกันเรื่องอื่นหลังจากนั้น บัณฑิตานั่งละเลียดเค้กมะนาวรอขณะที่คิติรายังง่วนอยู่กับการตรวจบัญชีของร้าน จนผ่านไปสักพักจึงเผยขึ้นมองเพื่อนที่ดูกำลังอโรยกับขนมซึ่งเธอคิดสูตรขึ้นเอง

“เค้กมะนาวอร่อยไหม” แกล้งถามทั้งที่ป्ली้มในผลงานของตัวเอง แก้มแทบปริ

“อร่อยแล้วก็แหวกดี เพราะนี่จะกุมภมาแล้ว...หันไปทางไหนก็เจอแต่สตอร์วเบอร์รี่ เมนสตรีมเกิน!”

“อีกไม่นานฉันก็จะเมนสตรีมเหมือนกันแล้วแก...” คิติราหัวเราะ

เธอก็ตั้งใจไว้ว่าจะเริ่มคิดเมนูใหม่ต้อนรับเทศกาลวันแห่งความรัก

ที่กำลังจะมาถึง ซึ่งก็เห็นจะหนีไม่พ้นเมนูจากวัตถุดิบจำพวกผลไม้แดง อย่างสตอร์เบอร์รี่ ราสป์เบอร์รี่ และเชอร์รี่อีกเช่นเดียวกัน

หม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษทั้งตัวลงบนโซฟาในห้องรับแขก เขาปลดกระดุมคอ คลายเนกไทลงก่อนจะพักสายตา หนุ่มใหญ่อ้วนยิ้มเมื่อนึกถึงความบังเอิญที่ทำให้ได้มารู้จักกับแม่สาวเสื้อฟ้า หลังเห็นเธอครั้งแรกเมื่อวันที่นัดกินมื้อสายกับฉมาลส์เพื่อนสนิท

ร่างสูงพลิกตัวเข้าหาพนักโซฟาราวกับกลัวใครจับได้แล้วปากโป้งเอาไปฟ้องศิศิรา พลันสายตาก็เจอเข้ากับผ้าพันคอใหม่เนื้อนิ่มสีเบจที่ถูกวางลืมทิ้งไว้ หนุ่มใหญ่นั่งตัวขึ้นนั่งก่อนจะหยิบผ้าผืนนั้นขึ้นจ้องมองอย่างประหลาดใจ

“คุณเธอคงลืมไว้ล่ะครับ...เห็นถอดออกตอนจะรับน้ำชา” เสียงตาลีเมดังขึ้นไขข้อข้องใจ เขาเดินเข้ามาเก็บถาดของว่างกลับไปให้ในครัวล้าง จึงได้พบกับภาพคุณชายกำลังนั่งจ้องผ้า

“อ้อ...” เสียงเขมเปล่งออกมาแก่นั้นเจ้าตัวก็สาวเท้าขึ้นข้างบนทันที หึ่งอีกฝ่ายให้มองตามอย่างงงๆ

“พ่อทำอะไรครับ” คุณชาลีถามขึ้นเมื่อเห็นลุงที่กลายเป็นพ่อกำลังยกผ้าผืนหนึ่งขึ้นจดบปลายจมูก...ทำเอาราชินิกุลหนุ่มต้องทิ้งผ้าในมือลงอย่างตกอกตกใจก่อนจะเกาศีรษะแทนๆ

“อ้าว...ลูกมาทำไมชาลี อยากเข้าห้องน้ำไหม หรือว่าหิว”

เด็กน้อยส่ายหน้าตาแป่ว...เห็น ‘พ่อ’ ยังไม่นอนเลยพานไม่ยกกลับไปด้วย

“คือ...พ่อตมดูว่าต้องซักหรือยังนะ อ้อม...หอม ไม่ต้องซักเลย อ้อมหอม...”

“ชาลีก็มีผะผ้า เมื่อเช้าพี่เบงค์ก็บอกว่าจะผ้าอ้อมหอม...” คุณชาลี

ซูฟัวขนหนูผืนที่ตัวเองใช้มาตั้งแต่แรกเกิด ต้องดมต้องหอมจึงจะนอนหลับได้ เดือดร้อนตาเจ็บกับนายแบงค์ต้องคอยหาอุบายเอาผะผัวเปื่อยๆ แอบไปซั๊ก อยู่ประจำ

หม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษพยักพเอ็ดเออออกับเด็กชายก่อนจะอุ้ม
แกไปยังเตียงเด็ก

“นอนดีกว่านะซาลี ดึกแล้วลูก”

คุณซาลียอมเข้านอนอย่างว่าง่าย แต่ก็มิวายอดดื้อนให้พ่อร้อง
เพลงกล่อมตามเคย

เสียงทุ่มนุ่มที่ซบซานเพลงรักหวานซึ่งที่ชื่อ “(I love you) for
sentimental reasons” ของ Nat King Cole พาเด็กชายจมดิ่งลง
สู่ห้วงนิทรารายในไม่นาน แววดตาของหนุ่มใหญ่ยิ้มระยับเมื่อนึกถึงกลิ่น
หอมจางๆ จากผ้าสีเบจผืนนั้น ที่ตอนนี้ได้มาพาดอยู่บนหมอนของเขา
เรียบร้อย

Cici: ส่งแบบการ์ดมาให้ดูก่อนค่ะ ถ้าคุณชายโอเคจะสั่งพิมพ์เลย

เสื่อ: สวยดีครับ

Cici: มะรืนนี้คงเสร็จ ไม่ทราบว่าคุณชายสะดวกเข้ามาชิมอาหาร
ใหม่คะ ได้ทั้งที่วิทย์กับลีลม

เสื่อ: วิทย์แล้วกันครับ บอกพิกัดมาได้เลย

Cici: A Chance of Sunshine ค่ะ ร้านอยู่ชั้นสอง ตึก
คอนโดไพร่ม

เสื่อ: อ้าว ร้านนั้นของคุณคีติราหรือหะรือ ผมไปบ่อย

Cici: เหรอคะ ดีใจจัง คุณชายสะดวกก็ไม้งะ

เสื่อ: ซักสิบเอ็ดโมง

เสื่อ: อย่างนั้นมะรืนนี้พบกันครับ

เสื่อ: Good Night.

ศิริราใช้มือตะปบหน้าอกข้างซ้ายเมื่อหัวใจเต้นสะดุดหลังอ่านข้อความสุดท้ายที่คุณชายเสื่อเพิ่งส่งมา หญิงสาวลั่งเลอยู่สักครู่ ริมฝีปากอึมเม้มเข้าหากันอย่างซึ้งใจ แต่แล้วก็ส่ายหน้า...วางโทรศัพท์ลงแล้ว ลืมตัวนอน आयुก็ยี่สิบแปดแล้ว เห็นโลกมากี่มาก ใช้ว่าจะไม่เคยเจอผู้ชายที่ถูกต้องหรือเข้ามาถูกใจตน หญิงสาวรู้จักการมของเพศตรงข้าม อ่านออกทั้งเกมรุกเกมรับ แต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยเสียการควบคุม แต่จะว่าเป็นเพียงเพราะอีกฝ่ายหล่อย่างไม่เคยพบเห็นก็คงไม่ถูกนัก เพราะภู่ฟ้าก็ักคนล่าสุดของเธอนั้นก็จัดว่าหน้าตาดีใช้เล่น

ใช่...เธอไม่ได้รู้สึกแปลกๆ เพราะเขาหล่อ ศิริราบอกตัวเอง อาจเพราะหนุ่มใหญ่เป็นถึงหม่อมราชวงศ์ แถมยังมาดนิ่ง หน้าขรึม ดูเป็นผู้ใหญ่ก็เป็นที่ เวลาที่อยู่ใกล้จึงหายใจไม่สะดวกอย่างบอกไม่ถูก

เกือบชั่วโมงที่หญิงสาวนอนพลิกไปมา จนที่สุดท้ายก็หมดความอดทน จึงดึงตัวขึ้นจากเตียงนุ่มมาเปิดโน้ตบุ๊กที่โต๊ะทำงาน เมื่อโหลดหน้าเว็บ google ได้ นิ้วเรียวกั้วใส่แป้นพิมพ์อย่างไม่รีรอ

ม.ร.ว. สุภาพบุรุษ คุณชายเสื่อ วังราชสิทธิ์ เจ้าชู้

“อ้อ ลืมๆ” เธอพิมพ์มาก่อนจะเคาะคำค้นหาเพิ่มลงไปอีกสองคำ

ม.ร.ว. สุภาพบุรุษ คุณชายเสื่อ วังราชสิทธิ์ เจ้าชู้ อายุ แก่

ผลการค้นหาส่วนใหญ่เป็นบทความและข่าวจากช่วงสามถึงห้าปีก่อน ...พาดหัวล้วนเป็นไปในทางเดียวกัน ไม่ว่าจะ

ชายเสื่อควงนางเอกวิกมากี่เข้าพับ

มิสแมกซิมรับทั้งน้ำตา เลิกคุณชายเสื่อแล้ว

หรือ นางแบบลูกครึ่งซึ่ข้อย่อ ก. เพยที่มาจากยาเสื่อสี่ยก

คิตีราเคลื่อนไหวมาล้พลางจ้องจอตาแป่ว ก่อนจะคลิกที่ผลการค้นหา สเปกสาวในฝันของชายเสื่อ โดยไม่รู้ตัว

ผมชอบผู้หญิงเก่ง แกร่งๆ ฉลาด อาจจะถูกเบรียวนิดหนึ่ง แต่จริงๆ แล้วต้องเป็นกุลสตรี...เรียบร้อย ไม่เทียว ไม่ตี๋ม แล้วก็แม่บ้านแม่เรือน พอสมควร เพราะผมเป็นคนค่อนข้างหัวโบราณ

“พูดมานี้ใช้มากเลยนะ...ที่คางๆ มาแต่ละคนคงจะมีอยู่จริงหรอ กนะคะคุณ ผู้หญิงในสเปกนะ มีน่าละ ถึงได้ขึ้นคาน”

หญิงสาวที่มพำก่อนจะพับฝาโน้ตบุ๊ก เมื่อนึกได้ว่าไปกระทบ- กระเทียบคนอื่นเรื่องคานเมื่อเรียวกักรีบเอ้อมไปเคาะตู้ไม้แก้อาถรรพณ์ทันที คิตีราดับไฟหัวเตียง บอกตัวเองว่าได้สนองความอยากรู้แล้วก็ น่าจะพอให้นอนฝันได้

ไม่ทันคิดว่าผู้หญิงที่เธอว่าไม่น่าจะมีอยู่จริง บางทีอาจเพราะไม่ทัน ได้ลองหันมองตัวเอง

“จำผู้หญิงเสื่อฟ้าวันนั้นได้ไหม”

“จำได้สิ! นานนั่น...คุณชายสุภาพบุรุษแห่งวังราชสีห์จะเอ่ยปากชม ผู้หญิงสักที”

“ผมรู้จักเขาแล้วนะ”

“เฮ้ย...ล้อเล่นนี่ ถูกใจจริงจังถึงขั้นไปตามจับเลยหรอ” คนหน้าฝรั่ง พุดเสียงสูง

นัยน์ตาเหยี่ยวซ่อนขึ้นมองเพื่อนอย่างเอือมๆ “เปล่า”

“อ้าว...แล้วยังไงล่ะ เล่าเลยสิ อย่าลืลา”

“บังเอิญนิดหน่อย เขาเป็นอ็อกไกในเซอร์ที่คุณปรินแนะนำมาให้
แฮยิดท่านพ่อไง อ้อ...ท่านพอบอกว่าตอนนี้อังเคลแซนนิ่งอยู่ลอนดอนเลย
ยังไม่ได้โทร. ไปเชิญ ยังไงคุณจัดการให้ด้วยเลย เชิญคุณทั้งบ้านเหมือนเดิม
แหละ”

คนหล่อเหล่าแบบมีเลือดผสมพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะทำท่าครุ่นคิด
จนอีกฝ่ายต้องเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม

“แปลก...ผมว่าผมคุ้นหน้าสาวเสื้อฟ้าของคุณนะ เห็นที่แรกก็คุ้นขึ้นมา
แวบหนึ่งแต่ไม่ได้ใส่ใจ นึกว่าคงจะแค่หน้าโหล แต่พอเมื่อกี้คุณพูดขึ้นมา
ผมเลยลองนึกดูอีกที คราวนี้สิ...มันดันคุ้นมากจนประหลาด”

“งั้นหรือ...คิดไปเองหรือเปล่า”

“จริงนะคุณ แต่ก็นึกไม่ออกว่าเคยไปเห็นกันที่ไหน”

“พຽ່งนี้สายๆ ว่างใหม่ละ ไปช่วยกันเลือกเมนูกับข้าวเสียเลย
เผื่อว่าเห็นอีกทีจะนึกได้”

“อืม...เอาสิ พอกับแม่ไม่อยู่บ้านผมก็เบื้อๆ”

สองหนุ่มใหญ่เดินเคียงคู่กันออกจากลานจั๊บบาร์หรือท่ามกลางสายตา
สงสัยใคร่รู้ของบรรดาสาวๆ ในแวดวงไฮโซที่คอยจ้องมอง หม่อมราชวงศ์
สุภาพบุรุษกับฉาคัลหรือที่ในกลุ่มเพื่อนเรียกกันว่าไอ้หลามนั้นสนิทสนม
กันมาตั้งแต่ยังไม่เข้าโรงเรียนอนุบาล อังเคลแซนนิ่งของราชินิกุลหนุ่มเป็น
เจ้าของโรงงานผลิตไบช่ายักษ์ใหญ่ ที่ตั้งเกิดและโตในเมืองไทย มีภรรยา
เป็นคนไทย และมีลูกชายเป็นลูกครึ่งที่พูดไทยเก่งกว่าอังกฤษอย่างฉาคัล
ชาหลากหลายชนิดที่เข้ารับแขกในวังราชสีห์ทุกวันนี้ก็ล้วนแล้วแต่มาจากทาง
ชายชาของมิสเตอร์แซนนิ่งทั้งสิ้น

“เอ่อ...วันประสูติปีนี้บ้านผมหาสิการคิวมาถวายเป็นของขวัญ
น่าจะโปรดนะ”

ร่างสูงกว่าหัวเราะหัวๆ หลังพูดจบ ก่อนจะหันมามองเพื่อนที่มี
ฐานะนรคักดีเป็นถึงหม่อมราชวงศ์

อีกฝ่ายหัวเราะเสียงดังไม่แพ้กัน “ความคิดมึงชั่ว” เขาหลุดสรรพนามที่หลายปีให้หลังมานี้ไม่ค่อยได้ใช้ ก่อนจะโอบไหล่เพื่อนออกเดิน

“สวัสดีค่ะคุณชาย” เสียงสดใสดังขึ้นแทบจะทันทีที่ห่มอมราชวงศ์สุภาพบุรุษเดินมาปรากฏกายหน้าประตูร้าน

วันนี้คีติราอยู่ในเครสสิ่งข้างยาวพอดีเขา แขนเสื้อเป็นผ้าโปร่งสีขาวเนื้อหนังแต่พองาม ใบหน้าจิ้มลิ้มถูกแต่งเติมเพียงอ่อนๆ เมื่อหญิงสาวเลือกสร้างจุดเด่นที่ริมฝีปากด้วยลิปสติกสีเลือดนก ซึ่งแม้จะดูเปรี้ยวไปบ้างแต่ก็ช่วยขับให้ผิวขาวยิ่งผุดผ่อง ผมยาวประบ่าปล่อยตามธรรมชาติไม่ได้ผ่านการจัดทรง

ครู่หนึ่งที่รู้สึกเหมือนราชินิกุลหนุ่มหยุดจ้องมองที่เธอนิ่งๆ คีติราจึงทำหน้าที่ไม่ถูก...ได้แต่ยิ้มค้างประนมมือค้างอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งอีกฝ่ายรู้ตัวว่ากำลังเสียมารยาท

คุณชายสุภาพบุรุษรีบยิ้มน้อยๆ แล้วสาวเท้าเข้ามายังโต๊ะยาวติดหน้าต่าง

“สวัสดีครับ” รับไหว้เธอแล้วก็เสมองถาดอาหารที่วางเรียงรายอยู่ราวสนอกสนใจเสียเต็มแก่ บางอย่างเกี่ยวกับหญิงสาวตรงหน้าทำให้รู้สึกเหมือนมองนานจะเสียดายตา คงเพราะลิปสติกสีจัดจ้านนั้นกระมัง

คีติราลอบมองคนตัวสูงที่กำลังพินิจพิเคราะห์บรรดาอาหารกินเล่นในถาดเงิน... ใบหน้าหล่อสะอาดเอี่ยมเข้ากับเสื้อเซ็ทสีชมพูอ่อนพอดีตัว ทำให้คุณชายเสียดูอ่อนกว่าวัยสามสิบหกปีของเขา แต่ก็พอให้เห็นผมสีเงินขึ้นแซมในแพผมดกดำแม้จะไม่หลายเส้นนัก ยามยิ้มยิ้มริ้วรอยจางๆ เริ่มปรากฏที่หางตา

แปลกดีเหมือนกัน จะว่าแก่ก็แก่ จะว่าไม่แก่ก็ไม่แก่

ราวกับรู้ตัวว่ากำลังถูกวิจารณ์ในใจ หนุ่มใหญ่รีบยกหน้าขึ้นสบสายตา

“สวยดีครับ”

รู้ทั้งรู้ว่าเขาชมอาหาร แต่หญิงสาวกลับต้องใช้นิ้วพันเส้นผมที่คลอเคลียอยู่ข้างแก้มอย่างประหม่า

“อีกเดี๋ยวเพื่อนผมคงถึง เห็นเขาบอกว่าอยากเห็นหน้าคุณคิรรา”

“คะ?” หญิงสาวถามเสียงสูงด้วยไม่คอยเข้าใจความหมายของประโยคบอกเล่านั้น แต่งงอยู่ไม่ถึงนาที ร่างสูงที่ต่ำกว่าคุณชายเสียเล็กน้อยก็รีบปรี่เข้ามาหา

“นี่ก็ออกแล้ว! ซิซีไซ่ใหม่” หนุ่มลูกครึ่งยิ้มทั้งตาทั้งปากก่อนจะหัวเราะออกมดั่งๆ

“เฮ้ย! นี่มัน...นี่มันพีจ๊าก! โอโห! พีจ๊ากจริงๆ ด้วย ไม่เจอกันนานมาก เป็นไปได้ไงเนี่ย” หญิงสาวกระโดดเข้าหาอย่างยินดีเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายอ้าแขนออกรับ

ฉาคัลก็อดร่างบางแน่นก่อนจะยกเขขึ้นจนตัวลอยสองสามครั้ง

“ซิซีเอ๊ย เตี้ยเหมือนเดิม”

คิรราและฉาคัลรู้จักกันครั้งแรกเมื่อสิบกว่าปีก่อน ที่พ่อแม่ของเธอส่งให้ไปเรียนภาษาภาคฤดูร้อนที่ประเทศอังกฤษ ฉาคัลในตอนนั้นอายุยี่สิบสาม...ฝึกงานเป็นพี่เลี้ยงดูแลเด็กในโครงการตลอดสองเดือนเต็ม เขารู้สึกถูกชะตาไปกับเด็กๆ ที่มาจากโรงเรียนหญิงล้วนกลุ่มหนึ่งเป็นพิเศษ โดยเฉพาะซิซีหรือคิรราที่ทั้งฉลาดทั้งแสนซนกว่าเด็กคนอื่น ๆ

“ระวังหน่อยไอ้หลาม คุณเขาเสียหาย” เสียงเคร่งขรึมทำลายบรรยากาศตื่นเต้นดีใจของพี่ชายกับน้องน้อยที่พลัดพรากกันไปแสนนาน

“ก็มันดีใจนี่หว่า ดูเป็นตาแก่ไปได้” เขาบ่นหลังจากปล่อยคนตัวเล็กเป็นอิสระ

แก้มนวลซบสีเลือดเมื่อรู้ตัวว่ากำลังทำไม่เหมาะสม คิรราลูบแขนตัวเองอย่างกระดาก...สีหน้าเข้มขึ้นจ้อยลงถนัด นึกอายุหนุ่มใหญ่เสียงเข้มตรงหน้าที่รอบคอบเสียยิ่งกว่าเธอที่เป็นผู้หญิง

“แล้วคนอื่นๆ เป็นยังไงกันบ้าง...แพรว มิลค์ ชมพู่ แยม” ฌาคส์ถามถึงสมาชิกคนอื่นๆ ในแก๊ง

คีติรายิ้มดีใจเมื่อเห็นเขายังจำชื่อได้ครบทุกคน...ตาทวนส่องประกายวิบวับทำเอาใครบางคนที่ไม่ใช่คู่สนทนาถึงกับต้องแสวงมองไปทางอื่น

มองผู้หญิงคนนี้นานแล้วมันแทบตาจริง ๆ

“ก็สบายดีทุกคน แพรวกับมิลค์ลูกสองแล้วนะ ชมพู่นี้เห็นจะแต่งปลายปีนี้แหละ ส่วนไอ้แยม...เจอมันบ่อยสุดเลยเพราะสอบติดเตรียมฯไปด้วยกัน พี่จ๊ากเป็นเพื่อนกับคุณชายห rokok เหนอ...โลกกลมจริง ๆ เหนอ ดีใจจัง นึกว่าจะไม่ได้เจอกันแล้วนะเนี่ย ซีซีกับแยมเคยเชียร์ชหาชื่อพี่จ๊ากนะ แต่หางงก็ทำไม่เจอบ่อยอมแพ้ไปแล้ว น้อยๆ บทจะเจอก็ได้เจอกันง่าย ๆ”

น้องน้อยพูดเรื่อยเรื่อยแล้วเป็นธรรมชาติ แม่ไม่มีคำลงท้ายคะขาด้วยไม่เคยพูดเพราะกับคู่สนทนามาตั้งแต่ครั้งก่อน แต่น้ำเสียงของคีติราก็นุ่มนวลอ่อนหวานน่าฟังกว่าสมัยที่ยังแค้นทโมนในวัยเด็ก

“เอ่อ...ซีซีว่าเดี๋ยวรอคุณชายเลือกอาหารเรียบร้อยแล้วเราค่อยคุยกันดีกว่าเนอะ” หญิงสาวเอ่ยขึ้นเมื่อสัมผัสถึงอากาศมาคุบางๆ ที่แผ่มาจากทางราชินิกุลห่ม ริมฝีปากเขาเข้มเป็นเส้นตรงราวกับต้องอดทนอะไรหนักหนานัยน์ตาเหยี่ยวที่เคยยิ้มได้บัดนี้ไม่ปรากฏประกายใดๆ

“เฮ้ย! ไม่ต้องกลัวห rokok เพื่อนพี่ใจดี มันแค่กักไปอย่างละ...” ห่มหน้าฝรั่งหุบปากจับทั้งที่ยังพูดไม่จบประโยค เมื่อถูกเพื่อนใจดีของเธอส่งกระแสร่ำมิตจากตาคมกระแทกเข้าให้อย่างเอื้อเฟื้อ

“เชิญเถอะค่ะคุณชาย” คีติรายิ้มหวาน แม้จะนึกเกรงคนตรงหน้าเพียงใด แต่เพราะเป็นงานจึงจะถอยไม่ได้

“อาหารคาวเลือกได้แปดอย่างค่ะ จานไหนคุณชายชอบก็วงได้เลยนะคะ” หญิงสาวยื่นใบรายการอาหารกับปากกาให้คนที่รับไปด้วยใบหน้า

นึ่งเฉย

เขายอมพยักหน้าน้อยๆ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยังรอดูท่าที่ตอบรับ

“ถ้าอย่างนั้นดิฉันจะไปตามของหวานออกมานะคะ”

คุณชายสุภาพบุรุษเงยหน้าจากอาหารที่หยิบชิมเป็นจานแรกเพื่อสบตาเป็นเชิงรับรู้ คิศิราชะงักไปชั่วอึดใจกับสายตาสีทรวงเสนห์คู่นั้น ก่อนจะเดินหายเข้าไปหลังร้านด้วยใบหน้าที่ไม่แน่ใจว่าเพิ่งร้อนเมื่อเดินเข้ามาในครัว หรือร้อนตั้งแต่ประสานสายตากับใครบางคนกันแน่

“เฮ้ย คุณนี่ยังงี้แล้วหรือเปล่าเนี่ย” ตาน้ำข้าวปลงประกายอย่างชอบใจ เมื่อสบโอกาสเหยยเพื่อนผู้สูงศักดิ์ให้ได้หงุดหงิดรำคาญบ้าง

“อะไรยังงี้! ไม่มีอะไร” นำเสียงราบเรียบ สีหน้านิ่งเฉย แต่เพื่อนที่โตมาด้วยกันย่อมรู้ตัวข้างในไม่ได้เป็นเช่นนั้น

“นี่น้องรักผมเลยนะคุณ แต่...ก็กะ นึกไม่ถึงว่าโตมาจะสวยเอกร์ขนาดนี้ สมัยเด็กนี่ใส่แว่น ดัดฟัน ตัวเตี้ยๆ กลมๆ มิน่าล่ะ...เห็นครั้งแรกถึงจำไม่ได้”

ฉาคลส์จึงใจเล่นลิ้นเพื่อรอดูปฏิกิริยาของอีกฝ่าย แต่หม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษก็ยิ่งก้มหน้าก้มตาจับประทานอาหารหลากหลายชนิดราวไม่ได้ยินเพื่อนพูด ทั้งที่กายเฝ้าต่อกับปฏิกิริยาสุขุมลุ่มลึกนั้น...หัวอกหัวใจที่กำลังเต้นไม่คอยเป็นล่ำจริงๆ แล้วเกิดจากสาเหตุใด...เจ้าของหัวใจเองก็ยังไม่อาจรู้เลย

คลับแซนด์วิช กระทงทอง ทาโก้ปลา หอยเชลล์พันเบคอนย่าง สลัดแขก สปาเกตตีโบโลเนสไก่ ข้าวยาสสมุนไพร และแกงเลียงกุ้งสดถูกเลือกให้เป็นเมนูอาหารสำหรับปาร์ตี้ในสวนของหม่อมเจ้าสิงหนดิษฐ์

“ซีซี ไข่เสียมันไม่ยอมเลือกยำผักบุ้งกรอบอ๊ะ พี่ชอบ”

ฉาคลส์ฟ่องทันที่ที่หญิงสาวเดินนำลูกน้องที่เข็นรถบรรจุกาอาหารหวานกลับเข้ามา ขมมนานาชนิดทั้งไทย จีน ฝรั่งเศส และลูกผสมวางเรียงกันอย่างน่ารับประทาน

คิศิรายกถาดอาหารที่ชายหนุ่มทั้งสองช่วยจัดการกันเรียบร้อยแล้ว
ให้เด็กในร้านรับไป

“อย่าทิ้งนะ พี่ขอเอากลับบ้าน” ฝรั่งผู้ไม่เคยกินหึ่งกินขว้างรีบเอ่ยปาก
“ไม่ทิ้งหรอก...ซีซีตั้งใจจะห่อให้อยู่แล้วแหละ” เธอเอ่ยยิ้มๆ ก่อนจะ
หันไปสบตาชายหนุ่มอีกคน “ถ้าอย่างนั้น...ขออนุญาตแถมยำผักบั้งกรอบ
ให้คุณชายนะคะ เป็นการขอบคุณที่พาพี่จากกลับมาในชีวิต”

คนที่กำลังทำหน้าที่ได้แต่พยักหน้าหน่อยๆ เมื่อเห็นว่าเพื่อนฝรั่ง
ส่งสายตาบิบบังคับมากก่อนแล้ว เขาเองก็ไม่ได้อยากจะทำตัวหึงหะงจน
เป็นปัญหา...แม้จะไม่นึกชอบเหตุผลที่สาวเจ้าใช้เสนอแถมฟรีเป็นการ
ขอบคุณเท่าไรนักก็ตาม

“ของหวานค่ะ เลือกแปดอย่างเหมือนเดิมมะคะ ดิฉันจะไปเตรียม
เครื่องดื่ม” พุดจบคิศิราก็ทำท่าจะผลไปทันที ดิดที่คุนชายเสีรีบยกมือ
ห้าม

“พวกน้ำนี่คงไม่ต้องซิมก็ได้มั้งครับ ที่บ้านจะชงชาเอง ทางคุณช่วย
จัดน้ำสมุนไพรรักสองสามอย่างก็พอ อย่าหวานมาก อะไรก็ได้...”

หญิงสาวตอบรับก่อนจะรีบก้มลงจตรวกับกล้วยลิ้ม เธอยิ้มดีใจเมื่อ
เห็นว่าชายหนุ่มเลือกเค้กมะนาวผลงานชิ้นโบแดงล่าสุดเป็นอย่างแรก
คิศิราสังเกตว่าเขาटकขนมแต่ละชนิดเข้าปากเพียงเล็กน้อย

ทำจะไม่ชอบกินหวานแฮะ...

พุดดิงโยเกิร์ตน้ำผึ้งมะนาว แอปเปิลครีมเบิล ที่รามิสู เอแคลร์
รูปหงส์ สังขยาฟักทอง แปะก๊วยนมสด และบานอฟฟี่ถูกเลือกตามลำดับ

“ขอซาร้อนสักถ้วยเถอะ” เขาเอ่ยปากเมื่อน้ำเย็นตรงหน้าไม่ช่วย
อะไรอีกต่อไป

“อู๊ย! ขอโทษคะ ลืมไปเลย...คงเลียนแม่” คิศิราส่งสัญญาณมือให้
พนักงานประจำบาร์เครื่องดื่ม...ครู่เดียวกาน้ำชาบรรจุของเหลวร้อนๆ ก็มา
รินเสิร์ฟใส่ถ้วยตรงหน้าราชินิกุลหนุ่มให้เขาได้จิบแก้ลิ้น

“ผมชอบหวานอมเปรี้ยวมากกว่าหวานเจี๊ยบ...หวานแล้วหวานเลยนะ”
เอ๋แล้วก็ยกถ้วยขึ้นจิบ

“ดิฉันก็เหมือนกันค่ะ” คิศจิราอมยิ้ม ขยายความต่อไปว่าเธอไม่เคยชอบเค้กช็อกโกแลต เค้กเนยสดหรือเอแคลร์ บราวน์ แต่กลับหลงใหลมูสราสป์เบอร์รี่ พายมะนาว เค้กส้ม หรือแม่หวานอมขมอย่างทีรามิสุก็ยังจะชอบกว่า คำบอกเล่านี้ทำให้คิ้วหนาเลิกขึ้นอย่างแปลกใจขณะที่เจ้าตัวหีบกระดาษขึ้นทับมูสปากเบาๆ

นึกว่าผู้หญิงจะชอบแต่หวานๆ เหมือนกันทุกคนเสียอีก

“พี่ชอบหวานมากกว่าเปรี้ยวนะ แต่เค้กมะนาวซีชีร่อยอะ...อร่อยที่สุดที่เคยกินมาเลย มีเสน่ห์ปลายจวักนี้ผัวรักจนวันตายนะจ๊ะน้อง”

คนหน้าฝรั่งหยอกเย้าเกมประจบ ส่งผลให้คิศจิราต้องค้อนขำกับประโยคหลัง ก่อนลอบสังเกตพี่ชายอย่างพินิจพิเคราะห์ ฌาคส์เปลี่ยนไปเยอะเหมือนกันจากเมื่อสิบกว่าปีก่อนตอนที่เขายังเป็นหนุ่มน้อย และเธอกับเพื่อนๆ นั้นยังเป็นเด็ก...บัดนี้เส้นสีเงินเริ่มเผยตัวให้เห็นในกลุ่มผมหยักศกที่เคยเป็นสีน้ำตาลแดงเดียวกับน้ำอัดลมยี่ห้อดัง

“ตอนนี้เมาท์มอยได้แล้วมั้ง ขออนุญาตได้ไหมครับคุณชาย”
หนุ่มลูกครึ่งหันไปพูดกับเพื่อนอย่างตั้งใจจะยียวน ซึ่งฝายนั้นก็ติดกับ... หลุดทำหน้าที่เหลอหลาออกมา

“ไม่ได้ว่าอะไรนี่ ผมก็ไม่ได้รีบ” เขาพูดเร็วเกือบจะละล้าละลักด้วยกลัวหญิงสาวจะเข้าใจผิดว่าตนใจจืดใจดำถึงขนาดจะไม่ให้คุยกับพี่จ๊ากของเธอ

หม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษพลอยได้รู้จักคิศจิรามากขึ้นจากคำถามสารพันของฌาคส์หรือพี่จ๊ากตามที่หญิงสาวเรียกขาน เขาพบว่าเธอเป็นรุ่นน้องร่วมสถาบันเดียวกันกับตนถึงสองที่คือโรงเรียนมัธยมปลายและมหาวิทยาลัยที่อังกฤษ

“เฮ้ย ซีซีนี่เรียนที่เดียวกับไอ้เสือตั้งสองที่เลยนะ” ฌาคส์เอ่ยขึ้น

หลังจบคำถามหมวดการศึกษา

“จริงหรือคะ...แปลกจัง ไม่เห็นเคยเจอคุณชายบ้างเลย”

“ก็จะเจอยังไงล่ะ ตอนคุณยังเรียนอยู่ ม. หก ผมก็กลับจากอังกฤษมาทำงานได้หลายปีแล้ว” เขาตอบเธอเรียบๆ แต่ฉลาดถึงกับต้องกลืนหัวเราะเมื่อน้ำเสียงนั้นบอกชัดว่าไอ้เสือเพื่อนรักถูกจับจุดเรื่องอายุเข้าให้แล้ว

๓

เมื่อคืนศิศิรำกลั้บมานอนค้ำที่บ้าน จึงได้หนดให้พ่อก่อนจะนอน
กอดแม่ให้หายคิดถึง...นี่ก็ทีหญิงสาวก็ว่าเธอตัดสินใจถูกที่ย้ายออกไป
อยู่เองข้างนอก เพราะหากอยู่ด้วยกันกับบุพการีแล้วละก็...ย่อมมีอันได้
เอาแต่อดอ้อนเป็นลูกแห่งทั้งวัน ไม่เป็นอันทำงานทำการแน่ ยิ่งพอกับแม่
เองก็ชอบโอ้ไม่ยอมยกให้เธอต้องโหมงานหนักเกินไปด้วยแล้ว

หญิงสาวนอนจนเต็มอิมจึงตื่นสายพอจะกินมือเช้าควมกลางวัน
ร่างเล็กที่อยู่ในเสื้อคลุมแบบกิโมโนยืนฮัมเพลง “Fly me to the moon”
อย่างอารมณ์ดี

“ตื่นแล้วหรือจ๊ะ ทำอะไรกินล่ะ” คุณชาติศิริเดินเข้ามาหาลูกรักถึง
ในครัวก่อนเอาจุมกมาชนแก้มนวล

ลูกสาวยื่นกระทะใบเล็กที่มีไข่สองฟอง หมูยอ หมูสับ แฮม และ
เบคอนให้พ่อดู...ปากยังคงร้องเพลงเบาๆ อย่างต่อเนื่อง

“ไข่กระทะหรือ...น่ากินดีนี่ นี่พ่อถามแล้วไม่ตอบได้ไงแม่คนนี่
เอาแต่ร้องเพลง”

“ร้องเพลงในครัวระวังได้ผิวแก่นะเตี้ย” เสียงหัวๆ ของณชดังมาสมทบทันท่วงที่ทั้งที่เจ้าตัวเอนกายเอกเขนกอยู่ใกล้ถึงหน้าโทรทัศน์เมื่อคืนเขาไม่ได้ยู่คิงานตอนกลางคืนจึงนอนเร็วตื่นเช้า

“หืม...ณชก็เคยได้ยินมาด้วยเธอเนี่ย มีแต่คนแก่เขาพูดกันนะ” เสียงคุณนายศึคิดังมาก่อนตัว เธอเพิ่งเดินกลับเข้าบ้านจากทำสวนพอดีจึงทันร่วมสนทนา “จริงนะซีซี ร้องเพลงในครัวได้ผิวแก่ลูก...”

วินาทีนั้นใบหน้าหล่อร่ากับปั้นของใครบางคนก็แวบเข้ามาในหัว...มันเกิดขึ้นไวเสียจนศึคิราหู้อั้วตัวชา ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่าจะได้อย่างไร แล้วทำไมต้องเป็นหน้าเขา หญิงสาวสะบัดหัวจนผมปลิวก่อนจะหัวเราะกลบเกลื่อน...กลัวคนอื่นจะรู้ว่าเมื่อครู่มีผู้ชายที่โหนมาปรากฏตัวขึ้นในหัวเธอ

“งั้นไม่ร้องก็ได้คะ ซีซีก็ไม่ค่อยอยากได้บัวแก่ แเฮๆ”

ขณะเดียวกันที่วังราชสีห์...บุรุษสามวัยนั่งต่อรางวัลไฟของเล่นกันอยู่นอกชาน แม้จะเป็นของเล่นที่ยืนยันว่าซื้อมาให้คุณชาลี แต่ภาพท่านสิงห์กับคุณชายเสือกกำลังต่อรางวัลอย่างชะมัดเข้มข้นโดยมีเด็กชายนั่งมองตาแป๋ว เพียงเฝ้ารอว่าเมื่อไรเขาจะได้เห็นรถไฟวิ่ง ก็บงบอกได้อย่างชัดเจนว่าคนซื้อนั้นอยากจะเล่นของเล่นเองเพียงใด

“พ่อครับ ชาลีหิวน้ำ”

คุณชาลีเรียกหม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษว่าพ่อมาได้สองสัปดาห์แล้ว หม่อมใหญ่ยอมรับกับตัวเองว่าเขาเสพติดไออุ่นละมุนละไมในเสียงเล็กๆ ที่เรียกตนแบบนั้น...แม่ไม่เคยมีลูก มีภรรยา หรือแม้แต่มีผู้หญิงที่รักจริงๆ จังๆ แต่สัญญาตาณในตัวราชินิกุลหม่อมก็เตรียมเอาไว้พร้อมสำหรับจะห้วงใย ทะนุถนอม และปกป้องดูแลหลานชายที่ตอนนี้กลายเป็นบุตรบุญธรรมของตน...เมื่อวางมือจากชิ้นส่วนตรงหน้าแล้ว คุณชายเสือกจึงเอ้อมมือไปหยิบเหยือกแก้วบรรจุน้ำกับแก้วใส่ยาใบน้อยที่กลายมาเป็นแก้วน้ำประจำตัวคุณชาลี บรรจงรินใส่ก่อนจะส่งมันให้เด็กชายซึ่งเดินมารับ

ไปดื่มเองอย่างว่าง่าย

“ท่านพ่อ หม่อมเตรียมเรียบร้อยแล้วนะ งานวันประสูติอาทิตย์หน้า”

“เอ้อ ขอบใจๆ แต่ไม่เอิกเกริกนา...อย่าเชิญมาเยอะ พวกคุณหญิงคุณนาย ประเดี๋ยวก็มาวี๊ดวายกระตุ้วุ่นาเวียนหัว”

“ก็เชิญแค่ผู้หลักผู้ใหญ่ที่ท่านพ่อนับถือเหมือนทุกที ญาติๆ เราแล้วที่บ้านรมิตาเขา บ้านอังเคลแซนหนึ่งนั่นแหละ”

“เออ ดีแล้วละที่เชิญบ้านั้นมา ซาลีสมันบ่นคิดถึงตากับยาย ไม่มาหาสองอาทิตย์แล้วนี่...ไม่รู้สบายดีหรือเปล่านะ จะโทร. ไปก็กลัวเขาจะคิดมาก...หว่าเราตำหนิ” ทรงหมายถึงครอบครัวของสะใภ้ผู้ล่วงลับ “เอ้อ แล้วจะเชิญสาวๆ มาบ้างก็ได้เนี่ย บอกไอ้หลามจะชวนเพื่อนมาก็ได้นะ อย่าไปนึกก็พอ พระก็มี คนแก่ก็มาก เดี่ยวจะเรียกรถพยาบาลกันไม่ทัน” รับสั่งอย่างอารมณ์ดีแล้วทรงหยิบซิการ์ขึ้นสูบ หัตถ์อีกข้างยื่นไปยี่ตรีชะของคุณซาลีเล่นอย่างเอ็นดู...เด็กชายกำลังตาโตตื่นตื้นที่ได้เห็นรถไฟเร็ววิ่งไปบนราง

ตาเหยี่ยวยิ้มเปล่งประกายพริบพราวอย่างเจ้าแผนการ หนุ่มใหญ่วัยใกล้สี่สิบกลับมาที่ท่าเหมือนเด็กวัยรุ่นรักอีกครั้งโดยที่เขาเองก็ยังไม่ทันรู้ตัว

“แต่พวกเอ็งสองคนก็เหลือเกินวะ...อายุปุ่นนี้ยังไม่ยอมมีเมียเป็นตัวแทนตน จนชาวบ้านเขาหาว่าเป็นคู่เกย์กันไปทั่วเมือง” หม่อมเจ้าสิงหบดีนทร์รับสั่งแล้วทรงส่ายพัศตร์อย่างทั้งขื่นทั้งอ่อนใจ

“คุณเรียกน้องหญิงของคุณมาร่ำลึกรำลึกความหลังที่งานท่านพ่อสิ”

“เฮ้ย ไม่ดีมั้ง เกรงใจท่านลุง ไร่ไปรำลึกกันทีหลัง” คนหน้าฝรั่งรีบปฏิเสธ

“ท่านบอกให้คุณพาสาวๆ มาได้ แค่อำนาจให้ไปเหมือนที่ดวงๆ อยู่

ก็พอ”

“หึๆ ไม่ไปหรือมั้ง...เด็กๆ พวกนั้น แต่เขาก็แต่งงานแต่งงานกันไป
แล้วนะ จะให้เรียกออกมาเสาร์อาทิตย์มันก็เกรงใจ แล้วไม่ได้เจอกัน
ตั้งนานจู้ๆ จะมานัดรวมตัวที่งานเซฮิตหม่อมเจ้าที่ไหนในวังอะไรก็ไม่รู้
มันไม่ตกลงไปหน่อยเหอะวะ”

“จริงของมึง...เอ๊ย...คุณ อิม...ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องพามาทั้งวงก็
ได้นี่”

“ผมว่าผมรู้แน่ครับว่าคุณคิดอะไรอยู่” ใบหน้านั้นกว่นจัดขึ้นทันที
หลังเจ้าตัวหนึ่งคิดไปครู่หนึ่ง นี่กระมังเหตุผลที่คุณชายเสียเรียกให้เขามา
ดื่มกันสักแก้วที่เลานจ์บาร์ทั้งที่กว่าจะเสร็จงานก็มีดคำ ปกติถ้าเสร็จงาน
ที่กระทรวงเวลานี้ เพื่อนรักก็มักจะตรงกลับเข้าวังทันที ไม่มีแวะไหนอีก
“แต่ซีซีก็น่าจะมาอยู่แล้วละนะ...มันเป็นคนจัดงานนี่”

“เธอบอกว่าเธอจะเข้ามาดูแต่เช้า แล้วให้ลูกน้องอยู่ดูแลจนจบ”

“แน่ะ ไม่เถียงเลยเว้ย...ยอมรับแล้วนี่”

ตาเหยี่ยวเขี้ยวบีดทันทีที่โดนเพื่อนไล่ด้อนเข้ามาดม

“เออ มึงก็ช่วยกุน้อยแล้วกัน” คุณชายหน้าหนึ่งหลุดมาตทั้งหมดที่มี
ก่อนยกมือขึ้นไหว้เพื่อนฝรั่งปลก เรียกเสียงหัวเราะขบขันจากอีกฝ่าย

“อยากจะทำอะไรไปไว้จริงๆ ตัวตอนที่แท้จริงของ ม.ร.ว. สุภาพบุรุษ
นฤเคนทร์ อดีตหนุ่มโสดคลีโอผู้โด่งดัง”

“ซีซี นี่พี่จากนะ เออ...ยังไม่นอนใช้ไหม โทษที...พี่ลืมดูเวลา โทร.
มาตึกไปหน่อย คือ...วันประสูติท่านสิงห์นะ เราพอจะวางรีเปลา่พอดี
พี่ว่าจะชวนแบมกับซีซีไปนั่งคุยกันต่อตอนบ่ายๆ หลังงานเลิก...มารำลึก
ความหลังหน่อย วันนั้นยังคุยกันไม่จุใจเลย แต่ว่าพวกที่ออกเรือนไปแล้วก็
...ช่างเขาแล้วกันนะ พี่เกรงใจ”

“ว่างพี่ แต่พอดีซีซีว่าจะไปเดินดูงานเฟอร์นิเจอร์หน่อย...สำรวจ

ตลาด ซีซีบอกแล้วว่าไม่มีร้านขายของแต่งบ้าน”

“อ้าว...หรือ ว้า!”

“ยังพูดไม่จบเลย ซีซีจะไปเดินสายๆ นะ ถ้าพี่จึกอยากจะนัด
ตอนบ่าย...ซีซีไปได้”

“อ...งั้นหรือ งั้นก็...ตกลงจ้ะ เดี่ยวว่ากันอีกทีนะ ผากโทร. หา
แบมด้วย” ฌาคส์วางสายก่อนจะมองคนนั่งตรงข้ามอย่างหมั่นไส้...ไม่คิด
เลยว่าอายุจะสี่สิบแล้วยังต้องมาทำตัวเป็นพ่อสื่อพ่อชู้กับใครเขา

“เอาไงต่อไม่รู้แล้วนะ”

คุณชายเสื่อเงยหน้าจากแก้วจุของเหลวสีอำพันในมือ...หยันตา
เหยียดบัดนี้เชื่อมไปด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าหากวันนี้
ไม่ได้ดื่ม ตนจะยังกล้าเปิดเผยให้เพื่อนรู้หรือเปล่านั้นใจผู้หญิงเก่ง
ที่ชื่อคิรราเข้าแล้ว

“หลอกให้ไม่ต้องเอาธมา”

“แหม...เสื่อยังเป็นเสื่อเหมือนเดิมนีหว่า...แต่มีงั้นใจนะว่ามีง
จริงจิง”

“ผมไม่รู้ครับคุณ”

“นี่น้องกุนะเฮ้ย มีงจะมาทำเป็นเล่นไม่ได้”

“ผมไม่รู้ว่าจะคิดยังไง”

“กลัวอะไร! คุณชายเสื่อเลยนะเว้ย...สาวที่เผลอจะไม่อยากได้เป็น
แฟนบ้าง”

“ผมมันแก่แล้ว...”

นี้อาจเป็นเช้าสุดท้ายของปีที่ลมหนาวจะพัดวีให้คนกรุงเทพฯ ได้เย็น
ผิว...คิรราโดยสารรถแท็กซี่มาตามคำบอกของฌาคส์ โดยเขาให้เหตุผล
ฟังขึ้นว่าหากขับมาเองแล้วเธอต้องการกลับก่อนงานเลิกอาจจะเลื่อนรถออก
ลำบาก หญิงสาวดูสวยหวานแต่ก็ทะมัดทะแมงด้วยกางเกงขากระบอก

สี่กะปีกับเสื้อคอปาดสีครีม...ผมประจำถูกรวบไปไว้ด้านหลัง คีติราพกเพียง กระเป๋าคล้องข้อมือใบเล็กกับถุงกระดาษที่หิ้วมาจากร้าน Hugs อีกหนึ่งใบ เธอสวมรองเท้าผ้าใบคอนเวิร์สสีสีขาวพร้อมถุงเท้าสีขาว หลังจากจัดการหยิบ ธนบัตรส่งให้คนขับแล้วก็ก้าวลงจากรถไปชะเง้อมองเข้าไปในรั้ววังราชสีห์... ทีมงานของเธอมาถึงก่อนแล้ว พวกลูกน้องกำลังช่วยกันย้ายเก้าอี้พลาสติก สีขาวธรรมดาที่เมื่อพอสเปร์ยสีทองลงไปครั้งตัวก็ดูหรูขึ้นมาอย่างอัศจรรย์ คีติรามองตำหนักกลางที่อยู่ไกลลิบอย่างท้อๆ เธอต้องเดินเท้าเข้าไป ในวังจริงๆ หรือนี้...เคราะห์ยังดีที่แดดไม่ร้อน ไม่อย่างนั้นกว่าจะเดินถึง คงได้เหงื่อชุ่มตัว

เอวาระ เดินก็เดิน

แต่เท้าออกก้าวไปได้ยังไม่ทันเหนื่อย เสียงกริ่งจักรยานที่ตั้งขึ้นจาก ทางด้านหลังก็ทำเจ้าของร่างกะทัดรัดต้องชะงักก่อนหมุนกลับไปมอง "ขึ้นมาสิ"

หม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษอยู่ในเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงแพรสีน้ำเงิน ผมที่เคยถูกจัดทรงเนียบเข้านุ่งนิดๆ อย่างคนเพิ่งลุกจากที่นอนได้ไม่นาน หัวใจจะวาย พ่อคุณเอ๊ย ขนาดอยู่ในชุดนอนยังหล่อไม่บันยะบันยัง คีติรารีบยกมือไหว้เขา ภาวานาในใจว่าแก้มเธอจะยังไม่ออกสี

"ไม่เป็นไรค่ะ เตียวดิฉันเดินเข้าไปก็ได้"

"ไม่ใช่ใกล้ๆ นะ ขึ้นมาเถอะ" หม่อมใหญ่เชื้อชวนเป็นครั้งที่สอง แต่ ลองใครมาได้ฟังเขาพูดก็คงรู้สึกไม่ต่างกันว่านั่นมันประโยคคำสั่งชัดๆ

คีติราอีกอัก คิดไปสละระตะ กังวลว่าเขาจะว่าเธอตัวหนัก บางทีทาง อาจจะมีขรุขระ เกรงใจที่ต้องเป็นฝ่ายรบกวนลูกค้า และเหนือสิ่งอื่นใดคือ กลัวจะใกล้ชิดกันจนเกินงาม

"ขึ้นมาเถอะน่า...ผมไม่ทำคุณตกลงไปหรอก" ทางเสียงที่เริ่มเจือ แวรวำคาญทำให้คนตัวเล็กหมดทางเลือกนอกจากยอมขึ้นไปนั่งซ้อนท้าย จักรยานเขาแต่โดยดี

คุณชายเสื้อเริ่มถีบรถไปตามถนนในวัง...ลมหนาวสุดท้ายพัดเอากลิ่นดอกไม้หนาวพันธุ้มารวมกับกลิ่นหอมจางๆ จากเนื้อตัวเขาโชยเข้าเต็มจมูก...ส่งผลให้คิดิราฐู้สึกว่าชีพจรเริ่มต้นไม่เป็นจังหวะ มือไม้ไม่รู้จะต้องไปวางไว้ไหน

“ทางข้างหน้ามันไม่เรียบ...เกาะเอาผมไว้ดีกว่า”

“เอ่อ...ไม่เป็นไรมั้งคะ”

‘ตายแล้ว แกทำเสียงสั่นแบบนั้นออกไปได้ยังไงซีซี’

เขาถอนใจเบาๆ กับคนตื้อแพ่ง พลันออกแรงที่ขาเพิ่มเพียงนิดเดียว จักรยานสีเหลืองสดใส่ก็มีอันได้พุ่งลงหลุมลงบ่อเสียดจนสิ้นสะเทือน

“ว้าย!” มือเล็กเกาะเกี่ยวเขาไว้ก่อนจะกลายเป็นโอบกอดโดยอัตโนมัติ หนาซ้ำแถมนี้ยังกระแทกลงกับแผ่นหลังหนา ส่งผลให้คนข้างหน้าได้ลองหายใจสะดุดไม่ต่างกัน

‘ไม่เห็นจะต้องเรียกเธอเกาะให้เสียดเลยเสีย เป็นไงล่ะ...มาเองเลย’

“ขอโทษค่ะ” เสียงอ่อยขอโทษขอโพยเขาเบาๆ สีหน้าประหม่าซัด ผิดกับคนถึบที่แม่จะซ่อนยิ้มไว้ในดวงตาก็ยังดูเบิกบานพิกล

“ไอ้เบงค์! คุณชายเอ็งทำอะไรวะนั่น” ตาเจิมวิ่งกระหืดกระหอบ มาถามเพื่อนร่วมงานรุ่นหลานที่กำลังช่วยทีมงานตั้งซุ้มอาหาร

“เอ้อ ผมก็งั้นละจุง...เธอตื่นมาเคาะห้องผมแต่เช้ามืด บอกว่าให้มาช่วยเติมลมจักรยาน จุงๆ เกิดนี่ก็อยากจะทำล้างขึ้นมาละมั้ง เบี้ยวไม่ยกเวตมาหลายวันแล้วเหมือนกันนี่”

“แล้วเอ็งไม่ได้บอกเธอหรือเธอว่าไอ้ทางตรงต้นลีลาวดีนั่นมันไม่ค่อยดี อย่าขี่ไปทางนั้น”

“บอกสิจุง...ก็คุณชายนั่นแหละถามผมเองว่าตรงไหนที่ทางไม่ค่อยจะเรียบ” ชายหนุ่มหน้าตาเลอหลอ ทั้งชี้เกี้ยวทั้งกลัวจะถูกเอ็ด

“เอ้อ...ประหลาดคน” ตาเจิมบ่นพลางทำหน้าบูเลี่ยน...เข้านี้ที่วังราชสีห์
ดูจะไม่ธรรมดาเลยจริงๆ

“ตามมาสิ จะพาไปเฝ้าท่านพ่อ” ประโยคแปร่งหูยิ่งฟังดูแปร่งกว่าเดิม
เป็นเท่าตัวเมื่อคุณชายเลิกพูดจามีทางเสียวกับเธอ ที่แรกหญิงสาวนึกว่ามัน
ก็ได้อยู่หรอก จะได้ช่วยให้หายเกร็งลงไปบ้าง แต่ใครเลยจะรู้ว่าผิดคนัด
ไอ้อាកการไม่ถึงตัวสนิทสนมเป็นกันเองเหล่านี้แหละที่ทำให้ห้องไส้คิศิรา
ต้องปั่นป่วนราวกับมีผีเสื้อเป็นพันๆ ตัวกำลังโฉบบินอยู่ข้างใน

สมควรแล้วที่เธอจะไปเฝ้าหม่อมเจ้าสิงหนดิษฐ์ เข้ามาใช้ยชุดหน้าชา
เขาไปก็แล้ว เงินมัดจำค่าจัดงานวันประสูติก็รับมาแล้ว ไม่ไปคงงามสักหน่อย
เห็นจะเสียมารยาท

“ดีเหมือนกันค่ะ ดิฉันเตรียมของขวัญเล็กๆ น้อยๆ มาให้ เอ้อ...
ถวาย” คิสิรามีท่าที่เก๋ๆ กังๆ ราชศัพท์สำหรับพูดกับหม่อมเจ้าที่กุเกิลมา
ตอนอยู่บรณรตดูจะยังไม่พอใช้ “คือ...ดิฉันไม่แน่ใจว่าต้องพูดกับท่านยังไง
นะคะ กลัวจะพูดผิด”

หม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษหัวเราะเบาๆ นับเป็นครั้งแรกที่เขาปล่อยให้
ให้เธอได้เห็นฟันขาว...แม้เพียงรำไร

“ไม่เป็นไร ท่านพ่อผมเป็นเจ้าของแต่ก็เจ้าติดดิน อยากจะพูดยังไงก็พูด
ไปเถอะ ท่านไม่ถือหรอก” เสียงทุ้มเอื่อยเฉิบๆ พร้อมกับที่เจ้าตัวก้าวเท้าออก
เดินนำ

“ท่านพ่อ นี่คุณคิศิรา แม่งานวันนี้” เขาผายมือมาทางเธอ เมื่อพา
หญิงสาวเดินขึ้นมาถึงห้องนั่งเล่นที่ผนังเป็นลายปลาการ์ปโดยสวัสดิภาพ

“สวัสดิ์เพคะฝ่าบาท สุขสันต์วันเกิดเพคะ นี่เป็นของขวัญเล็กๆ น้อยๆ
จาก เอ้อ...หม่อมฉัน” คิสิราประนมมือขึ้นไหว้รอบน้อม ค่อยๆ พูดค่อยๆ
จาย่างระมัดระวัง

“สวัสดิ์หนู มีของขวัญด้วยหรือ ดีจริง แหม...ไม่เห็นจะต้องลำบาก
นี่นา มาก...เชิญนั่งก่อนสิ” ทรงยิ้มให้เธอพลาททำเนตรโตเมื่อเห็นถุงของขวัญ
ทำทางทรงใจดี ไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด “ขอบใจมาก ที่ช่วยจัดแจงให้ชะ
สวยงาม แก้อื้อพันสีทองนี้ใ้มากเลยนะ”

“ขอบพระคุณพะคะ หม่อมฉันก็จำเขามาอีกที”

“ว่าแต่ในถุงนี่อะไรกัน ขออนุญาตเปิดเลยได้ไหม” ท่านชายทรง
ทำท่าตื่นเต้น

“ได้สิพะคะ เป็นหมอนอ่านหนังสือจากร้านของหม่อมฉันเอง...เวลา
เอนอ่านหนังสือใช้เท้าแขนหรือนอนคว่ำแล้วกายเขาก็สบายพะคะ น้องชาย
หม่อมฉันเป็นคนออกแบบลายผ้า แล้วเราก็ไปจ้างชาวบ้านที่เชียงรายเขา
ทอให้อีกที...”

“อืม...เก๋ดีนะ ดูน่าใช้ ขอบใจมากหนู”

“ยังไปถ้ำผ้าบาทยากลองแวะไปชมที่ร้านก็เชิญนะพะคะ ในถุงนั้น
ยังมีบัตรสมาชิกของร้าน ใช้ลดราคาได้”

“ฮ่าๆ จ๊ะๆ ว่าจะไปอุดหนุนนะ อืม...เก่ง ตัวแค้นนี้ทำกิจการมากมาย”

“ไม่หรอภพะคะ เพิ่งเปิดมาได้สี่เดือนกว่าๆ อืม...ถ้าอย่างนั้น หม่อมฉัน
ขอตัวลงไปดูลูกน้องจัดชุดเลี้ยงเพลก่อนนะพะคะ พระคงใกล้มาแล้ว”

เมื่อทรงตอบตกลงแล้วคิศจิราจึงค่อยเดินกลับลงมาที่ครัว โดยมี
ร่างสูงตามหลังอย่างทิ้งระยะห่าง แต่เพราะหญิงสาวมัวจดจ่ออยู่กับการ
คุมงานประณีต จึงไม่ทันสังเกตว่าคุณชายหน้าหนึ่งยังคงตามเธออยู่เป็นเงา
ไม่ไปไหน ของถวายเป็นให้พระฉันต้องเป็นของดีที่สุด คิศจิราจึงใส่ใจแม้กระทั่ง
รายละเอียดขยับย่อ

“อ้าว คุณชาย มาทำอะไรในนี้ละคะ แล้วนั้นยังไม่อาบน้ำอีกหรือ
ตาย! เตี้ยวแซงก็จะมีมาถึงกันแล้วนะคะ”

ก็จนเมื่อเสียงแปดหลอดของยายแป้นต้นเครื่องดังขึ้นนี้แหละ
หญิงสาวถึงได้หันไปมอง...ส่งผลให้หน้าผากมนชนเข้ากับอกสามศอกนั้น

อย่างจัง

คนตัวโตก้มลงมองเธอหนึ่ง...ดวงตาสีน้ำตาลฉายแววระยิบระยับอย่างจงใจจะล้อเลียน คีติรารู้สึกได้ถึงไอร้อนผะพ่ววที่พุดออกจากผิวหน้า...อยากจจะกรี๊ดให้เสริ้จๆ แล้วรีบแทรกแผ่นดินหนี วันนี้นั้นวันอะไรหนอ...สาวฟอร์มดีอย่างเธอถึงต้องมาประสบเข้ากับเหตุหน้าอัปอายแบบนี้ คนตัวโตนี้ก็ยังไม่กัน! มาอยู่เกาะกะให้เธอชนได้ถึงสองครั้งสองครา

แขกเหรื่อที่ได้รับเชิญมางานวันประสูติ...ไม่ว่าจะเป็นอดีตรัฐมนตรีทั้งหลาย เพื่อนอาจารย์สมัยหม่อมเจ้าสิงหนดิทรยังบรรยายพิเศษอยู่ที่มหาวิทยาลัย เพื่อนนักรวิชราช เพื่อนนักเรียนอังกฤษ และบรรดาสมาชิกราชสกุลนฤเคนทร์ทั้งสายตรงสายย่อย อีกทั้งราชสกุลอื่นที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกันต่างเริ่มทยอยเดินทางมาถึงวังราชสีห์บ้างแล้ว ลูกท่านหลานเธอช่วยหนุ่มสาวถ่ายรูปเล่นกันในสวนอังกฤษที่วันนี้ถูกเนรมิตให้สวยเป็นพิเศษอย่างสนุกสนาน กลุ่มสูงวัยจับจองที่นั่งใกล้สระบัวเพื่อรอฟังดนตรีสดเมื่อคีติราคุมดูคนงานจัดเตรียมทุกอย่างเป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงค่อยวางใจพาร่างกะทัดรัดของตัวเองหลบออกมาโทรศัพท์ถึงผกาหรือพี่จ๊กของเธอแต่สัญญาณโทร. ติดยังไม่ทันดัง ร่างสูงก็ปรากฏกายเคียงคู่กับบัณฑิตาเสียก่อน...แล้วการตั้งวงสนทนาระลึกความหลังเมื่อครั้งเยาว์วัยของทั้งสามจึงได้ดำเนินไปอย่างออกรสออกชาติ

ผกาดีพันธุติดตามมาใช้เป็นข้ออ้างในการรบเร้าให้คีติรายกเลิกแผนการไปเดินดูงานเฟอร์นิเจอร์ เหตุผลคลาสสิกอย่าง ‘นานๆ จะได้เจอกันสักที’ และเหตุผลคิดสตออย่าง ‘หากเธอกลับไปงานอาจไม่เรียบร้อย’ เพียงพอจะฉุดรั้งคนใจอ่อนอย่างคีติราไว้ร่วมวงสนทนาจนตลอดงาน

บรรดาแขกเหรื่อต่างประทับใจชาหลากชนิดจากห่างชายชาแพททิ้ง-ตันที่ถูกจัดเสิร์ฟในถ้วยกระเบื้องลายครามเก่าแก่ คีติราเองก็ติดใจกลิ่นหอมละมุนของชาช็อกโกแลตเป็นอย่างมาก เมื่อผกาดีรู้เข้าจึงเสนอจะ

จัดส่งมาให้ เป็นของกำนัลเสียหลายท่อ ชายหนุ่มยังคงเป็นพี่ชายใจดีที่มีน้ำใจ
ให้ห้องไม่เปลี่ยนแปลง

หม่อมเจ้าสิงหนดิทรออกดำเนิรทั้กทหายญาคติสนธิมิตรสหายด้วย
ใบหน้าเปี่ยมสุข บรรยาการในวังราชสีห์วันนี้ตลบอบอวลไปด้วยรอยยิ้ม
และเสียงหัวเราะ

“หลาม!” นุรุชรูปรงามนามหนึ่งป้องปากเรียกฉมาคส์มาจากทางศาลา
แปดเหลี่ยม

ทั้งสองส่งสัญญาณมัยบีให้กันอยู่สักพัก ก่อนฝ่ายนั้นจะเดินฝ่าพุ่ม
มะลิออกมาหา เขาอยู่ในชุดสูทสีน้ำเงินกับเชิ้ตสีควันบุหรี มีหัวเข็มขัดราคา
แพงเป็นรูปพยัญชนะภาษาอังกฤษตัวที่แปดสีทองคั่นกลาง โบสิมัสตาร์ด
ที่ค่อแปลงชุดสุภาพให้แฝงความขี้เล่นไม่เป็นงานเป็นการจนเกินไป

“โหย! ไม่เจอนานเว้ย ดีใจๆ” ฉมาคส์ลุกขึ้นผลัดกันตบหลังตบไหล่
กับผู้มาใหม่

“อ๊ะ แอม...ซี้ซี้ นี่เพื่อนพี่...คุณชายข้าง เป็นลูกพี่ลูกน้องกับไอ้เสื่อ
มัน”

“สวัสดิ์ค๊ะ” สองสาวรีบยกมือไหว้เขาตามประสาคนมีมารยาท

“สวัสดิ์จ๊ะ” ร่างสูงรับไหว้แล้วยิ้มให้อย่างเป็นทางการ ดวงตาเรียวรืออย่าง
คนมีเชื้อสายจีนกับริมฝีปากแดงขับผิวขาวให้ยิ่งดูขาว จมูกโด่งได้รูปสวຍ
กับคิ้วรกและไรหนวดจางๆ ส่งผลให้ผู้ชายตรงหน้าจ้ดว่าหน้าตาน่ารัก
น่าเอ็นดู

“ไอ้เสื่อละ ตั้งแต่มายังไม่เจอเลย” เขาถามฉมาคส์ ขณะเดียวกันก็ใช้
สายตามองหา

“มันยังไม่ลงมา ท่านลุงจะกริ้วอยู่แล้วเนีย...นี่ก็รอมันอยู่คนเดียว
จะได้ถวายเพล แยกจะได้เริ่มกินได้”

“อ้อ...มิน่าละ เมื่อกี้เห็นยายแป้นโวยวายกับหม่อมแม่ใหญ่ว่าเมื่อเช้า
ไอ้เสื่อไม่ยอมอาบน้ำ ยายแป้นนี่ก็นะ...ทำเหมือนไอ้เสื่อสั่วบ ไม่ได้จะสัสิบ”

“น้องๆ อยากดื่มอะไรเพิ่มไหมครับ เดี่ยวพี่ช้างจัดการให้” เมื่อพูดเรื่องคุณเลื้อจบแล้ว หม่อมราชวงศ์สารมงคลหรือที่เจ้าตัวแทนตัวเองว่าพี่ช้างจึงหันมาขึ้นอาสาอย่างใจดี รอยยิ้มกว้างจนตาหยีของคุณชายตัวอย่าง เขาทำเอาบังเอิญติดกับคิศิราแอบเขินอยู่เหมือนกัน

“เฮ้ย غامพิดคนแล้ว นี่เม่งงานมาเองเลยนะ ซิซึนี่แหละ...เป็นคนจัดงานวันนี้ทั้งหมด”

“จริงเหรอ! ว้าว ทำได้ดีนะ ญาติๆ พี่ช้างเอ็นจอยกันมากเลย”

คิศิรายิ้มน้อยๆ เป็นเชิงขอบคุณ ลูกพี่ลูกน้องนี่ก็ช่างต่างกันได้ลิบลับ คนหนึ่งนั่งขีมิ้ม พูดน้อยเหมือนกลัวดอกพิกุลจะร่วง ส่วนอีกคนก็อ้อธาคัยดีเสียน่าใจหาย

“อ้อ แล้วชาลีล่ะ คิดถึง...อยากจะทำป๊ตจริงๆ”

“น่าจะอยู่กับพ่อเขาละ เดี่ยวก็คงลงมาพร้อมกัน”

หญิงสาวไม่ได้ตั้งใจฟังสองหนุ่มคุยกันนัก เพราะส่วนมากก็เป็นเรื่องสารทุกข์สุกดิบของบุคคลที่สาม คุณชายสารมงคลมักเอ่ยถึงถามถึงชื่อบุคคลที่คิศิราไม่เคยได้ยินมาก่อน ดูเขาเป็นคนกว้างขวางไม่เบา หากคุณชายหลังหันามีตำแหน่งหนุ่มเคลิโอฟ่วงทำยแล้ว คุณชายตาดีคนตรงหน้านี้ก็ควรค่ากับตำแหน่งนางงามมิตรภาพเช่นกัน

“น่ารักนะแก!” เพื่อนสาวกระซิบใส่หูเธอทันทีที่คุณชายข้างขอตัวเดินไปเข้าห้องน้ำในตึก

“บอกพี่จักสิ” คิศิราเฝ้า จะว่าน่ารักก็น่ารัก ไม่ต่างกับที่ต้องยอมรับว่าคุณชายเสียทั้งรวยทั้งหล่อสมดังคำเล่าลือ

แต่หากจะว่ากันตามจริงแล้ว...โลกของเธอกับคุณหญิงคุณชายเหล่านี้มันราวกับเป็นโลกคนละใบ ถ้าไม่ใช่เพราะวุฒิและนางานนี้มาให้ ก็เห็นจะไม่มีทางใดที่เส้นทางชีวิตของเธอกับพวกเขาจะมีโอกาสได้ตัดผ่านหรือขนานกัน แต่แค่ได้มาเห็นสวนอังกฤษ ได้ลองชิมชุดน้ำชาแสนอร่อย ได้เดินเที่ยวในวังที่สวยงามการปานปราสาทในเทพนิยาย แถมยังได้งาน

ได้เงินเกินค่าเหนื่อย...หญิงสาวก็ถือว่าเป็นกำไรชีวิตของเธอ

วังราชสีห์ก็กลับมาอยู่ในสภาวะปกติอีกครั้งราวบ่ายสามโมง หลังจบการรับประทานมื้อเที่ยงแบบค็อกเทล จับสลากแจกของรางวัล และหม่อมเจ้าสิงหนดิทรทรงเป่าเทียนบนเค้กวันเกิดเป็นการปิดงาน แขกทั้งหลายจึงพากันลากลับ ท่านสิงห์พัทตร์นิ้วขมวดเมื่อถามถึงครอบครัววรรมิตา...มารดาผู้ล่วงลับของหลานชายแล้วได้คำตอบว่าพวกเขาติดธุระสำคัญ จึงทำให้ไม่สามารถปลีกเวลามาร่วมงานได้ หลายวันนี้คุณชวลีกระจองแสงไม่รู้สาเหตุ...จะโอ้จะคุดอย่างไรก็ยังไม่ถูกใจ จึงทรงคิดว่าหากเด็กน้อยได้ตากับยายมาเยี่ยมก็คงทำให้อารมณ์ดีขึ้นได้บ้าง

ศิริรา บัณฑิตา และฉัตรบอกลาคุณชายซึ่งที่ต้องขอตัวก่อนเพราะต้องขับรถพาท่านพอกับหม่อมแม่กลับวังตัวเอง โดยนัดแนะกันว่าสัปดาห์หน้าศิริราจะยอมเป็นเจ้ามือเลี้ยงมื้อกลางวันคนทั้งสามที่ห้องอาหารของเธอ

“ไป...จะไปต่อกันที่ไหนดีล่ะพี่จ๊าก” บัณฑิตาเอ่ยขึ้นตามบทที่เดียวกันมา

“อ้อ...ไปร้านที่ไอ้ช่างเพิ่งพูดถึงเมื่อกี้ดีไหม อยู่ชอยวัดระฆัง...ติดเจ้าพระยาเลย ทำทางไม่เลวนะ นั่งได้ตั้งแต่บ่ายไปจนกินมือเย็นนุ่น”

“เอาสิ” ศิริราชอบอยู่แล้วเรื่องไปลองชิมร้านใหม่ๆ วิวสวยๆ

“แต่ซีซี คือ...พี่เอฮาร์เลย์มาอะวันนี้”

“อ้าว แล้วทำไงล่ะ”

“ก็...มีทางเดียว...เราก็ชวนไอ้เสือไปด้วย ให้มัน...ขับไปอีกคัน”

ศิริราได้ยินแล้วก็วิ่งไปหลายอึดใจ แม้ใจหนึ่งจะคิดว่าจริงๆ แล้วคงไม่มีอะไร...พี่จ๊ากของเธอกับคุณชายก็แค่สนิทกันมานาน แต่ถึงอย่างไรสัญญาตัญญาภายในกับหญิงสาวว่าทั้งหมดนี้มันออกจะชอบมาพากล

“อ้าว ก็ไหนว่าจะชวนไปรำลึกความหลังไง แล้วเราคุยอะไรกันที่เขาฟังไม่เข้าใจ คุณชายจะไม่เบื่อแย้เธอ...”

“โอ๊ย รำลึกอะไรกันแก วันนี้รำลึกกันไปจนถึงสามชาติที่แล้วแล้ว!
เอาเป็นว่าไปกินข้าวกันบรรยากาศ นั่งคุยกันสนุกๆ ก็แล้วกัน”

“คุณชายไปลืบดี! แก่ไม่รู้เธอว่าขามานี่นะ ตอนซัอนอยู่บนฮาร์เลย์
พี่จำก...ชีวิตฉันเหมือนแขวนอยู่บนเส้นด้ายแค่นั้น...”

บัณฑิตตายังไม่ทันได้จบประโยคก็ถูกฉมาคลี่ใช้ศอกกระทุ้งแขนเข้าให้
พี่ชายใจดีส่งสายต้ามติตราวกับเธอพูดบพิศไป

“ตามใจเถอะ ซี้ซี้ไม่มีปัญหาหรอก” ข้อสรุปจากคนไม่มีปัญหาส่งผล
ให้ฉมาคลี่และบัณฑิตตาแอบยิ้มให้กัน

คีติรายืนเกร็งอยู่หน้ามุขรับรถตำหนักกลาง ปลายนิ้วเรียวยืดหน้าจอก
สมาร์ตโฟนขึ้นลงอย่างไม่มีสิ่งอื่นที่สร้างสรรค์กว่านั้นให้ทำ หม่อมราชวงศ์
สุภาพบุรุษยั้งนั่งสวมรองเท้าบนม้านั่งหลังประตู เมื่อเรียบบร้อยแล้วจึงออกมา
ยืนข้างๆ อย่างไม่ให้ลุ่มให้เสียง ด้านหญิงสาวแม้จะรับรู้ถึงการมาของเขา
...แต่ก็ยังไม่พร้อมจะเงยหน้าขึ้นสบตาหลังเหตุการณ์ปะทะแผ่นหลังอัน
น่าอึดอัดใจ

มินิคูเปอร์รุ่นคลาสสิกสีครีมถูกนายเบงค์ขับออกมาจากโรงเก็บรถ
ตามคำสั่ง ชายหนุ่มไม่เข้าใจว่าเหตุใดจู่ๆ คุณชายถึงได้เรียกเอาคันนี้ออก
ทั้งที่เขาก็ได้เรียนให้ทราบแล้วว่าต้องเสียเวลาคอยส่งฟวงเซ็กสภาพเนื่องจาก
จอดทิ้งเอาไว้วันนาน แต่อีกฝ่ายที่ปกติไม่เคยชอบจะต้องรอใครก็ยังคงยืนยัน
ความต้องการเดิม

“เฮ้ะ คุณชายก็ใช้มินิเหมือนกันเธอคะ” คู่่มค่าทุกนาที่ที่รอคอย...
เสียงสวดไสขอหญิงสาวดั่งกังวานให้เขาได้ยิน แต่หม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษ
ก็ยังพยักหน้าหนึ่ง ท่าทางเฉยๆ

“คลาสสิกเสียด้วย คุณชายซื้อมือสองมาหรือคะ...ที่แรกดิฉันก็อยาก
ซื้อเหมือนกัน แต่พ่อกับแม่ไม่ยอมให้ขับรถเก่า สุดท้ายก็เลยต้องซื้อรุ่น
ปัจจุบันนี่มา”

หากจะมีสิ่งใดที่คิดริทราหลงไหลนอกไปเสียจากหนังสือ ดนตรี ศิลปะ การทำอาหาร และการสร้างธุรกิจแล้ว ก็เห็นจะเป็นรถโบราณหน้าตาน่ารัก ทั้งหลายนี่แหละ

“ไม่ได้ซื้อมือสองที่ไหนหรอก รถของท่านอานะ...เห็นไม่ทรงใช้แล้ว เลยขอประทานมาตอนผมเอนท์จัดจุฬาฯ”

“สภาพดีมากเลยนะคะ” หญิงสาวเดินวนรอบตัวรถ ตาโตเปล่งประกายความตื่นเต้น

“ถ้าชอบรถเก่านั้น...ที่นี้ยังมีอีกหลายคันเลย อายากจะมาดูเมื่อไหร่ก็ได้” เสียงหนุ่มบอกคนที่ทำตัวเหมือนเด็กเจอบของเล่นอย่างใจดี

“แล้วเราจะไปกันได้หรือยัง”

บัณฑิตตาหนี่ขึ้นฮาร์เลย์ไปกับฉมาคส์โดยไม่ฟังเสียงทัดทานของเธอ ทั้งที่เป็นคนบอกว่าซื้อหน้ายเขาแล้วเหมือนชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้ายแท้ๆ แม้สองคนนั้นจะดูยุ่งๆ อยู่แต่ันนั้นก็เป็นเรื่องเล็กเมื่อเทียบกับสิ่งที่กำลังต้องเผชิญ แค่คิดว่าต้องโดยสารรถไปกับคุณชายเสือเพียงสองคน...ใจดวงน้อยก็ให้เต็นระรัวราวจึงหะกลอง

โรคแพ้คนหล่อนี่มันแก้ยากจริง

“คาดเข็มขัดนะ” เขาเอ่ยกับเธอตั้งแต่กันยังไม่ทันล้มผ้าสเบชาติ

คิดิรารับคำเสียงเบาก่อนจะเริ่มเล่นโทรศัพท์มือถืออีกครึ่งหลัง ออกรถ หม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษเปิดช่องเก็บของเหนือศีรษะหยิบแว่นกันแดดมาสวม ตั้งจุมูกสวดยดูเด่นชัดกว่าเดิมเมื่อต้องรองรับเลนส์สีชา

จุดประสงค์หลักไม่ใช่เพื่อกันรังสียูวีแต่ใช้เป็นเกราะกำบัง สายตาหลังเลนส์คอยลอบมองเจ้าของไบหน้าจิมล์ิมที่เอาแต่ก้มจิมล์ิมโทรศัพท์อย่างไม่เข้าใจ...คนรุ่นใหม่นี้จะติดเทคโนโลยีอะไรกันนักกันหนา ตัวเขาเองแม้จะพกโทรศัพท์ถึงสองเครื่องแต่ก็ล้วนมิไว้ใช้เรื่องงาน ว่ากันจริงๆ หนุ่มใหญ่ก็เพิ่งจะมาหัดใช้ไลน์ได้ไม่ถึงเดือนเพราะถึงจุดที่ทนฉมาคส์กับนายเบงค์

เด็กรับใช้รีบเร้าต่อไปอีกไม่ไหวนั่นเอง

เกือบสี่โมงเย็นเป็นเวลาโรงเรียนเลิก การจราจรบนถนนนอกวงจิ้งจอกค่อนข้างติดขัด คีติราที่ทำที่ว่างดจ้องอยู่กับแต่โทรศัพท์มือถือคอยใช้ทางตาแอบมองคนที่ใส่แว่นกันแดดแล้วยิ่งดูเป็นเซเลบอยู่เป็นระยะ เธอไม่ใช่คนติดโซเชียลเน็ตเวิร์ก โซเชียลแคมไม่รู้จัก อินสตาแกรมไม่เล่น เฟซบุ๊กมีไว้ติดต่อกับเพื่อนเก่าเพื่อนแก่ก็เท่านั้น ที่ใช้บ่อยจริงๆ มีเพียงพินเทอร์เรสต์ที่หญิงสาวเอาไว้เก็บไอเดียธุรกิจกับแอปพลิเคชันสำหรับอ่านข่าวภาษาอังกฤษจากนานาสำนักข่าวทั่วโลกแค่สองอัน

มือหนาเอี๋มไปกดเปิดเพลงเมื่อตะแบรกลงต่อท้ายขบวนรถที่ติดกันอยู่หลังไฟแดงใหญ่ ซึ่งดูๆ แล้วคงกินเวลาไม่ต่ำกว่าสิบห้านาที เสียงเพลง “Fly me to the moon” เวอร์ชันหวานๆ ของ Nat King Cole ดังขึ้นสลายความเงียบในห้องโดยสาร

คีติราชอบเพลงนี้

มันเป็นเพลงเดียวกับที่เธอใช้เป็นเสียงเรียกเข้าและเสียงตั้งปลุกของโทรศัพท์มือถือ หึงสาวอมยิ้ม ยังไม่คิดจะบอกเขาว่าทั้งคู่มีรสนิยมเดียวกันอีกเรื่องแล้ว แต่ดูเหมือนโทรศัพท์เจ้ากรรมจะไม่คิดเช่นนั้น เมื่อจู่ๆ มันก็แผดเสียงเพลงเดียวกัน แต่เป็นเวอร์ชันสนุกสนานกว่าของแฟรงค์ ซินาตรา ขึ้นมาอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ

แก้มนวลออกสีระเรื่อ เธอหันมาสบตากับราชินีกุลหลุ่มอย่างขออนุญาตก่อนจะกอดรับสาย ไม่มีโอกาสได้เห็นนัยน์ตาเหยี่ยวหลังเลนส์สีขาพราระยับไปด้วยความยินดี หลุ่มใหญ่นั้นแม้จะชำนาญการบังคับปากไม่ให้ยิ้ม แต่ที่ปิดได้ไม่เคยมิดเลยก็คือดวงตา เขาเอี๋มปิดเพลงเพื่อให้คีติราพูดโทรศัพท์ได้สะดวก

“เออ ยังติดอยู่แยกปทุมวันนี่เลย แกกับพี่จึกถึงแล้วเธอ”

“ถึงนานแล้วด้วยแก แต่ก็ไม่เป็นไรหรอก นั่งจิบกาแฟไปเรื่อยเรื่อยแหละ... ลมดีนะวันนี้ แกค่อยๆ มาเถอะ เดี่ยวจะรอกินม้อเย็น” ปลายสาย

รายงานสดจากริมแม่น้ำเจ้าพระยา เพราะซ็อนฮาร์เลยไปกับฉาคัลจึงทำให้
 บัณฑิตาถึงที่หมายอย่างรวดเร็ว

“โอเคๆ เตียวเจอกัน” เก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าเรียบร้อยแล้ว จึงพบกับ
 นัยน์ตาคมที่จ้องมองเธออยู่ก่อนแล้ว

ชายหนุ่มปลดแว่นกันแดดออกเมื่อตอนศิศิรากำลังพูดโทรศัพท์ เขา
 ใช้แววตาทรงอำนาจนั้นสั่งเธอไม่ให้หลบสายตางจ้องมือถืออีกเป็นอันขาด

“คุณกลัวผมหรือ”

“คะ? เปล่าคะ ไม่ได้กลัวนี่คะ...” อยู่ดีๆ ถามอะไรแบบนี้ กลัวลียะ
 กลัว ใครไม่กลัวบ้าง

“ไม่เห็นคุณเลย ที่อยู่กับไอหลามละพูดจาดูๆ”

“เอ่อ...เธอคะ ไม่เห็นรู้ตัวเลย แฮ่ๆ”

“ไม่ต้องเกร็งหรือก ไม่ต้องดิงดิฉัน เรียกตัวเองว่าซีซีเหมือนพูด
 กับไอหลามก็ได้”

ผิดแผน...จากที่คิดว่าจบงานไปแล้วก็คงจะทางใครทางมัน ศิศิรา
 ไม่ได้หวังแม้แต่จะได้เข้ามาเป็นลูกค้าประจำ จึงมีก็แต่เคารพเกรงใจ ไม่มี
 ความเป็นกันเองสนิทสนมให้หนุ่มใหญ่อย่างที่เธอมักเป็นกับลูกค้า (ไม่หล่อ)
 คนอื่นๆ

“มาเป็นเพื่อนกันเถอะ คุณกันสบายๆ คิดเสียว่าผมเป็นเพื่อนรุ่นพี่
 อีกสักคนของคุณก็แล้วกันซีซี”

คุณชายวิสาสะเรียกชื่อเล่นอย่างสนิทสนมหลังเพิ่งได้ส่ง friend
 request ปากเปล่าให้เธอ

๑

ร้านอาหารริมน้ำมีผู้คนหนาตาในเย็นวันศุกร์ โชคดีที่ฌาคส์และ บัณฑิตามาถึงตั้งแต่ลูกค้ายังไม่มาก ทั้งคู่จึงได้จับจองจุดยุทธศาสตร์สุดยอดเยี่ยมจ้อยไว้เป็นที่เรียบร้อย

หากใครจะมองมาที่โต๊ะริมน้ำตอนนี้ก็คงได้มีหลงเข้าใจผิดว่าหนุ่มสาวหน้าตาดีสองคู่ซี้ที่นั่งกันมาดื่มน้ำเบียร์ คิเคิราก็หันหน้าจิ้มตาจิบน้ำแดงไม่ปั่นสลัดกับเบียร์ขึ้นโต้ตอบบทสนทนาเป็นระยะ แม้จะมีที่เป็นฝ่ายเปิดประเด็นบ้างแต่ก็ไม่บ่อยนัก หญิงสาวคงรู้สึกเป็นธรรมชาติกว่านี้หากไม่มีหม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษมานั่งทำหน้าที่ตาหล่อระบบทางเดินหายใจ...จะนั่ง จะยืน หรือจะตักอาหารเข้าปาก หนุ่มใหญ่ก็ดูสง่างามไร้ที่ติ สัมกับฐานันดรศักดิ์ของเขาทั้งนั้น

“เออ! เสาร์หน้าคุณก็มาด้วยกันสิ คนเยอะยิ่งสนุก...จริงไหมซีซี” ฌาคส์ทำหน้าที่พ่อสื่อให้เพื่อนรักได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง ส่วนบรรณาธิการสาวทำตาแฉะวาวอย่างชอบอกชอบใจ เหลือก็แต่คิเคิราคนฉลาดที่ตอนนี้บอกเลยว่าจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน

“ทำไม เสาร์หน้ามีนัดอะไรกันเธอ” คุณชายเสื่อชะงักมือที่กำลังส่งอาหารเข้าปาก

“ก็นัดกันกับไอ้ช้างไว้...ซึ่งมีมันใจดีจะเลี้ยงข้าวกลางวัน”

“ไอ้ช้าง? ไปรู้จักกันตั้งแต่ตอนไหนล่ะ” คุณอยู่กับฉากลสั้แต่ๆ แต่ทางเสียงกลับพุ่งเข้าหน้าศิริรา หนุ่มใหญ่ได้เลือกแล้วว่าคำถามลอยๆ นี้เขาต้องการให้ใครเป็นคนตอบ

“ก็เมื่อเช้าที่แหละค่ะ” เธอรู้ตัว

“ตอนที่คุณมึงยังไม่ยุธาตรงมาจากบนตึกนั้นแหละ โอ๊ย...คุณกันสนุก ผมข่าจนปวดท้อง ก็...ไอ้ช้างมันยังไม่เคยไปร้านซีซีไปลองชิม ไอ้นี้ก็กินไปทั่วจริงๆ นะ ที่นั่งกันอยู่นี้ก็มันนั่นแหละแนะนำมา”
“งั้นเธอ...”

“คุณชายไปด้วยกันนะค่ะ” บัณฑิตารีบชวน

ฉากลสั้ทำปากบู้ไปใส่ศิริรา หวังให้น้องน้อยเอ่ยชวนเพื่อนอีกแรง ในฐานะที่เป็นเจ้าภาพ แต่งานวิจัยดอกกล้วยไม้บนแก้วน้ำแดงโมของเธอ มันช่างทำเขาอยากจะทำเชกบอลเข้าให้สักที

“คงต้องดูก่อนนะครึบ วันนี้ก็กลางวันแล้ว ไม่รู้เอาதியหน้าทีกระทรวงจะวุ่นวายกันหรือเปล่า...บางทีวันเสาร์อาจจะต้งนัดคุณงานนอกกรอบก็ได้”

คราวนี้ฉากลสั้เปลี่ยนใจอยากจะทำสองหัวแข็งๆ นั่นเชกแรงๆ เข้าด้วยกันเลยทีเดียว ให้มันได้อย่างนี้สิน่า อุตส่าห์เปิดทางให้เสียสวยามันไม่รู้จักลงจอด...ไอ้เพื่อนเวร

“แต่ถ้าคุณชายมาได้ ยังไงก็เชิญนะค่ะ มากันหลายๆ คนก็คง...สนุกดีเหมือนกัน”

ในที่สุดศิริราที่รู้จักพูดจากุใจบัณฑิตากับฉากลสั้ขึ้นมาบ้าง ซึ่งเธอสาบานว่าทำไปเพราะความเป็นคนมีมารยาทล้วนๆ อีกทั้งหนุ่มใหญ่ก็แสนเป็นมิตร...หากจะใช้โรคแพ้ผู้ชายหล่อมาเป็นข้ออ้างปฏิเสธไมตรีอย่างไม่มี

เยื่อใยก็ออกจะใจร้ายใจดำไปเสียหน่อย

หนุ่มสาวสี่คนนั่งตากลมเย็นที่พัดมาเอื่อยๆ ริมน้ำแม่น้ำเจ้าพระยา ขณะพูดคุยกันลึบเพหระอย่างอารมณ์ดี เมื่อสมควรแก่เวลาจะแยกย้ายกัน กลับ คุณชายก็เอื้ออาสากลับไปส่งทั้งสองสาวถึงที่บ้าน เขาให้เหตุผลว่า หากบัณฑิตตาต้องซ่อนมอเตอร์ไซค์ตอนดึกๆ ตื่นๆ คงไม่ค่อยจะปลอดภัย

“ให้ไอ้หลามมันไปเสี่ยงตายคนเดียวก็แล้วกัน...ชีวิตมันมันไม่มีค่านี้ไซ้ไหมเพื่อน” นอกจากนั้นยังอุตสาห์เย้าเพื่อนผู้มีพระคุณอย่างสนุกสนาน

หนุ่มลูกครึ่งได้ฟังดังนั้นก็แจกของลับให้ด้วยความรักใคร่ ก่อนจะขึ้นที่ฮาร์เลย์เดวิดสันคันสวยจากไป

คิสิรารับเดินนำลิ่วเพื่อชิงเปิดประตูรถขึ้นไปจับจองเบาะหลัง ทำให้เพื่อนสาวต้องเป็นฝ่ายนั่งข้างหม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษแทนอย่างไม่มีทางเลือก แต่เพราะบัณฑิตตาเป็นคนขี้เก๋งและไม่เป็นโรคแพ้ผู้ชายหล่อ การมีเธอมาร่วมทางด้วยจึงทำให้บรรยากาศภายในรถมินิคูเปอร์ดูสบายๆ ไม่น่าอึดอัดเท่ากับขามา ซึ่งก็แน่นอนว่าผู้นำการสนทนาหลักคือ บก. แคม ที่ทำเหมือนกำลังสัมภาษณ์ราชินีลูกหนูไปลงนิตยสารที่ไม่ปาน โดยมีคิสิรานั่งหัวเราะ อมยิ้ม และเออออไปตามเรื่องเมื่อเป็นฝ่ายถูกถาม

บัณฑิตตาเอ่ยปากขอลงทันทีเมื่อผ่านมาถึงสถานีรถไฟใต้ดินแรก ปฏิบัติการสายฟ้าแลบของเธอเป็นไปอย่างรวดเร็วจนเพื่อนรักไม่ทันได้ทัดทาน

เหลือกันสองคนอีกแล้ว...คิสิรานั่งตัวลีบอยู่ใต้จิตใจหนึ่งจึงรีบย้ายไปนั่งเคียงคู่คุณชายที่เบาะหน้า

“เหนื่อยไหมวันนี้”

เพราะสายตาเขายังจับจ้องถนนหนทางข้างหน้า เธอจึงตอบคำถามได้โดยไม่ชัดเขินนัก ต่างจากปกติที่เมื่ออีกฝ่ายสบตาค้นหาคำตอบจากเธอ คราใดก็เป็นให้ต้องหายใจไม่สะดวกไปทุกครั้ง แอร์เย็นฉ่ำการันตีว่ารถโบราณของประธานจากท่านอาของเขาได้รับการบำรุงรักษาเป็นอย่างดี

เมื่อมือหนาเอี่ยมมากเปิดเพลงเช่นเดียวกันกับขามา หญิงสาวจึงได้รู้ว่าซีดีแผ่นนั้นที่แท้แล้วเป็นแผ่นรวมทุกเวอร์ชันของเพลง “Fly me to the moon” โดยนักร้องชายหญิงทั้งที่เป็นฝรั่งและคนเอเชีย ซึ่งหลายเวอร์ชันตัวเธอเองก็ยังไม่เคยได้ยินมาก่อนด้วยซ้ำ

“เราชอบเพลงเดียวกันนะ” เขาหันมาพูดด้วยเมื่อรถติดไฟแดง

“คะ ฟังเท่าไรก็ไม่เบื่อ ซีดีที่ชอบมาตั้งแต่สมัย ม. ต้น...คุณชายไรต์แผ่นเองหรือคะ”

“เพื่อนเก่าคนหนึ่งให้ผมมานะ” เขาเอ่ยชื่อดาราสาวนางหนึ่ง ซึ่งนั้นก็ทำให้คิดิราได้ศัพท์ใหม่เพิ่มลงไปในพจนานุกรมภาษาผู้ชายของเธอ

เพื่อนเก่า น. แฟนเก่า, กิ๊กเก่า, คู่ดวงชั่วคราว

“เขาคงเห็นว่าผมชอบเพลงนี้” ชายหนุ่มอธิบายต่อเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้ตอบ “นานมากแล้วละ หลายปีแล้ว...ชอบหรือเปล่า ผมจะให้คนไรต์ให้ซั๊กแผ่น”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ เดี่ยวซีซีหาเอาเองใน iTunes คงไม่ยาก” แนนอนลิว่าต้องปฏิเสธทันที เรื่องอะไรเล่าจะเอาของแฟนเก่ามาให้... ถึงจะไรต์เอาทีเถอะ

คิดิราลาหนุ่มใหญ่พร้อมเอ่ยขอบคุณที่เขาอุตส่าห์มีน้ำใจเมื่อฝายนั้นพาเธอมาถึงเพนต์เฮาส์โดยสวัสดิภาพ คุณชายสุภาพบุรุษรับไหว้หน้าหนึ่งก่อนบอกให้เธอรีบกลับขึ้นไปพักผ่อน นัยน์ตาเหยี่ยวเปล่งประกายเพียงน้อยๆ...ยังเป็นเลื่อยี่มยากอยู่เหมือนเดิม

กว่าหนุ่มใหญ่จะกลับถึงวังราชสีห์ก็ตึกตื่น นายเบงค์พาคุณชาลีเข้านอนแล้ว ส่วนหม่อมเจ้าสิงหบดีนครวันนี้ค่อนข้างเหนื่อยจึงเข้าบรรทมไปตั้งแต่สามทุ่ม ร่างกำยำในเสื้อยืดสีขาวยกกับกางเกงแพรสีเบจเดินถือ

แก้วน้ากับโทรศัพท์มือถือออกมาหนึ่งที่ระเบียงหลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว เขาใช้ไลน์ได้คล่องแคล่วสมกับที่มีครูตัวอย่างนายแบงค์

เสื่อ: นอนรียัง

Cici: ยังค่ะ เพิ่งอาบน้ำ

เสื่อ: ขอบคุณมากที่จัดงานให้อย่างสมบูรณ์แบบ

Cici: ยินดีค่ะ หน้าที่ซีซีอยู่แล้วด้วย

เสื่อ: ดีกมากแล้ว...นอนเถอะ

เขาเงยหน้ามองพระจันทร์บนฟ้าอย่างลึกลับแล้วสูดหายใจลึก แก้วน้าถูกยกขึ้นจับด้วยหวังจะให้ช่วยบรรเทาอาการร้อนรุ่มที่เริ่มจะก่อตัวขึ้นภายใน

เสื่อ: กลับฝันดินะ

คุณชายเสื่อย่องขึ้นเตียงอย่างเงียบเชียบด้วยกลัวจะทำให้คุณชาติตกใจตื่น พรุ่งนี้เห็นที่จะต้องพาลูกออกไปเที่ยวเสียหน่อย ไปเดินห้างกินไอศกรีมกันแค่สองคน ใช้เวลากับเด็กน้อยเพื่อเป็นการชดเชยที่วันนี้ทั้งวันพ่อเอาแต่่วนเรื่องของตัวเอง

โทรศัพท์มือถือข้างหมอนสั่นขึ้นเพียงหนึ่งครั้ง คุณชายเสื่อรีบยกมันขึ้นดู สิ่งที่เขาหวังจะได้ด้วยความรู้สึกอุ่นชานในอก ใบหน้าหล่อเหลาเปื้อนยิ้มตลอดคืน

Cici: เซ่นกันค่ะ กลับฝันดี

เช้าวันพุธเป็นคิวที่คิศิราจะต้องเข้ามาอยู่เฝ้าร้านกาแฟ หนุ่มสาวออฟฟิศจำนวนมากกำลังซื้อหากาแฟอื่นก่อนเข้างาน มีไม่น้อยที่ยังสั่งแซนด์วิชหรืออาหารอบชีสนานาชนิดติดไปเป็นมื้อกลางวัน หนึ่งในบรรดาลูกค้าที่แวะเข้ามาในร้านคือร่างสูงที่เธอคุ้นตา หญิงสาวยิ้มออกมาอย่างแปลกใจ

หม่อมราชวงศ์สารมงคลอยู่ในเสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดตากับสแล็กส์ขากระบอกสีเทา มีสูทเข้าชุดกันพาดอยู่บนแขน ใบหน้ากึ่งตัววันนี้หลบอยู่หลังแว่นตาวินเทจกรอบใหญ่ตามแฟชั่น สาวออฟฟิศหลายคนพากันหันมองอย่างสนใจเมื่อชายหนุ่มเดินเฉียดเข้าใกล้ เขายิ้มกว้างให้คิศิราเช่นเคย

“ไปไหนมาไงคะเนี่ย...คุณชายช่าง” คิศิราประนมมือขึ้นไหว้

“พี่ช่างมาซื้อกาแฟกินจ๊ะ แหม...โชคดีจัง ยังเสียวอยู่เลยว่าจะไม่ได้เจอซีซี”

“ออฟฟิศคุณชายอยู่แถวนี้หรือคะ อ๊ะ...เดี๋ยวก่อน จะรับเป็นอะไรดีคะ จะได้ขงเลย”

“เปล่าหรอก ออฟฟิศพี่ช่างอยู่ทองหล่อ”

“อ๊ะ” ร้านกาแฟ Sugar High ตั้งอยู่ในย่านสีลม ตรงนี้กับทองหล่อนี่มัน...คนละฟากกันชัดๆ

“เอาเป็นว่าพี่ช่างผ่านมาแถวนี้ะก็เลยแวะมา ร้านน่ารักนะ...พี่ขอมอคคาเย็นละกันจ๊ะ”

คิศิรายักหน้าพาลงหันไปสั่งลูกน้องแล้วจึงเดินไปเปิดตู้ขนม คีบคุกกี้แมคาเดเมียออกมาสองชิ้นใส่ถุง ก่อนยื่นให้ราชินิกุลหนุ่มพร้อมแก้วกาแฟ

“ซีซีแถมคุกกี้ให้นะคะ ไม่หวานจัด กินกับกาแฟเข้ากันคะ”

“ไม่ต้องแถมก็ได้ เกรงใจ แต่ก็...ชอบใจมากนะ อย่างนี้สงสัยพี่ต้องมาบ่อยๆ แล้ว”

“อ๊ย เล็กน้อยคะคุณชาย ไม่ต้องเกรงใจหรอกคะ” หญิงสาวยิ้มหวานเตรียมตัวจะยกมือขึ้นไหว้แทนการส่งเขา แต่ทันใดนั้นหม่อมราชวงศ์

สารมงคลก็เอ่ยประโยคที่คนฟังคาดไม่ถึงขึ้นมา

“กลางวันนี้ชิวว่างใหม่ ช่วยกินข้าวเป็นเพื่อนพี่ข้างหน่อยสิ”

คิติราหน้ามึตึงเวียนคล้ายจะเป็นลม นั่นปะไร! หนีเลื้อยปะข้าง
เข้าให้แล้วจริงๆ

คุณชายสารมงคลแวะเข้ามาที่ร้านกาแฟ Sugar High สองวันติด
ตามคำบอกเล่าของบาร์ิสตาประจำร้าน คิติราไม่ได้พบเขาอีกหลังยอมให้
ชายหนุ่มเลี้ยงข้าวเที่ยงเมื่อวันนั้น แม้ความขี้เล่นเป็นกันเองกับสายตาที่ไม่มี
ผลต่ออัตราการเต้นของหัวใจของเขาจะช่วยให้เธอหลุดจากล่องกว่าเวลาอยู่
กับคุณชายเสีย แต่เพราะยังไม่อาจเดาเจตนาที่แท้จริงของอีกฝ่าย คิติรา
จึงอยากจะรักษาระยะห่างมากกว่าปล่อยให้ ‘พี่ข้าง’ เข้ามาสนิทสนม
จนรวดเร็ว

เย็นวันศุกร์แบบนี้เธอมักจะเข้ามาตรวจสอบยอดรายรับประจำ
สัปดาห์ด้วยตัวเอง ร่างเล็กอยู่ในเดรสสั้นเข้ารูปสีชาวกับรองเท้าส้นสูงสีเงิน
ผมประบ่าถูกจัดทรงอย่างง่าย ๆ เสร็จจากงานคิติรายังมีนัดไปนั่งฟังดนตรี
สดกับวุฒิและบัณฑิตาต่อ หญิงสาวจึงชนตาหน้าหนาแน่นกว่าปกติ อาจ
จะดูเปรี้ยวไปนิด...แต่ก็ไม่ได้นึกว่าจะถึงกับต้องเจอคำกระช้ำเข้าเหย้าของ
ลูกน้องอย่าง ‘พี่ซี้จะไปดินเนอร์กับคุณชายที่มาร้านเราเธอครับ แต่งตัว
ชะเออช้ชิว’ เธอฟังแล้วก็ได้แต่แจกตาเขียวปัด ด้วยขี้เกียจจะต่อความยาว
สาวความยึดกับแก๊งเด็กเกรียนชงกาแฟ

วุฒิมาถึงก่อนแล้ว คิติราจึงเดินเข้าไปนั่งฝั่งตรงข้ามกับเพื่อน ซึ่ง
ฝ่ายนั้นกำลังเล่นโทรศัพท์มือถือถือตามประสาคนติดโซเชียลมีเดีย เขาหัวเราะ
ร่วนอยู่คนเดียวอย่างอารมณ์ดี

“แหม...มีหัวรั้งหัวเราะด้วย คุยกับใครหิมแก”

“อ้าว มาแล้วเธอ คุยกับไอ้แบม...มันบอกว่ามาได้แล้วนะ

ปิดต้นฉบับไม่ทัน กากจริง”

“อ้าว แล้วทำไมไม่บอกก่อนนะ...เหนื่อยนะเนี่ย อยากจะกลับบ้านนอน บอกตรงๆ วันนี้ก็วิ่งวันทั้งวัน วันศุกร์ที่ไรร่างฉันจะแหลกสลายให้ได้เลยแก” หญิงสาวโอดครวญ มือเรียวยกขึ้นνωัดต้นคอตัวเองหวังจะให้บรรเทา ความเมื่อยล้า

“ก็หาเหาใส่หัวตัวเองทั้งนั้น...อยากจะรวยเร็วๆ อยากเป็นหญิงแกร่ง แห่งปี แล้วยังเสือกจะเป็นลูกกตัญญูชวนป่วยปีแป๋ก ต้องถ่อกลับบ้านไป กินข้าวกับพ่อแม่ทุกเที่ยงอีกนะ เป็นไงละ สมน้ำหน้า...สั่งอะไรมากินกัน เถอะวะ อิ่มแล้วแกค่อยกลับไปนอน วันนี้ไม่อยากกินข้าวคนเดียว”

ศศิราไม่ได้ตั้งใจจะรีบกลับตั้งแต่แรกอยู่แล้ว แม้จะเหนื่อยมาทั้งวัน แต่คืนสุดท้ายของสัปดาห์อย่างนี้...ได้ออกมาเจอเพื่อนที่คบกันมานานจน รู้ใจ กินอาหารอร่อย แบ่งปันเรื่องราวที่ต่างคนไปพบเจอมา จริงๆ แล้ว เธอถือว่ามันคือการผ่อนคลาย

“เขาสใจแก” วุฒิพุดขึ้นหลังจากฟังเพื่อนสาวเล่าจนจบ

“อันนั้นพอรู้ แต่ฉันว่าเขาคงไม่ได้จริงจังอะไรละมั้ง...เอ๊ะ เตี่ย! คนไหนนะที่แกบอกว่าสนใจ”

“ก็ทั้งสองนั่นแหละ บัดโธ...คนนึงมาฝันดงฝันดี อีกคนก็เที่ยวไล่ เทียวซื้อ สอดไม่เบาเนะแกอะ ต้องป่าวประกาศเสียหน่อย”

ชายหนุ่มคว้าโทรศัพท์ขึ้นมาพิมพ์ข้อความส่งไปในห้องสนทนาของ เพื่อนมัธยมปลายทันที ไม่ฟังเสียงศศิราที่ร้องห้ามซ้ำๆ จนเกือบจะกลายเป็น โวยวาย

“เรื่องดีๆ ต้องแบ่งปัน ไม่เคยได้ยินหรือไม่วะ...ไอ้ภูมันจะได้เสียใจ เล่น” เขายังไม่เลิกหัวเราะชอบใจ ยิ่งเมื่อจะได้รอมชมปฏิกิริยาของภูฟ้า กึกก่าศศิราด้วยแล้วก็ยังตื่นเต้น “ว่าแต่...แกชอบคนไหนละ”

“หี” หญิงสาวสำเหนย

“วันนั้นก็เอาแต่บ่นว่าอับเฉา ไม่มีโอกาสเจอผู้ชายอย่างนู้นอย่างนี้

นี่ก็ได้เจอแล้วไง...ขอแค่หนึ่งได้ถึงสอง ออย่ามัวแต่ฟอร์ม ให้มันดีๆ เลย คราวนี้ออย่าทำเงิ่งอีกนะมึง”

“ฉันไม่รู้วะ” น้ำเสียงและสีหน้าที่จ้อยลงถนัดของเพื่อนสาวทำเอาอุทัย แทะจะกัดลิ้นตัวเองเป็นการทำโทษที่เปลือยหลุดประโยคหลังออกมา

ทำไมเขาจะไม่ว่าผู้หญิงแกร่งกล้ามาไม่ตายอย่างคิติรา ที่แท้แล้ว ทั้งเปราะบาง อ่อนไหว และฉลาดกล้วกับการเริ่มต้นความสัมพันธ์ครั้งใหม่ เพียงใด ยิ่งโตก็ยิ่งมีเสน่ห์ ชายหนุ่มมากมายคิดเข้าใกล้เพื่อนสนิทของเธอ ทั้งที่หมายจะเข้ามาจับและเข้ามาจับ แต่คิติราก็ไหวตัวทันทุกครั้ง... หญิงสาวทั้งรักขาระยะห่าง ทั้งระแวดระวัง ก่อกำแพงล้อมตัวเองอย่างสูงทั้งหนา ทั้งที่มักทำเป็นบ่นอย่างปากดีว่าอยากมีแฟน

“เดี๋ยวมันก็เป็นแบบเดิมอีก ไม่เวิร์กเหมือนเดิม ต้องมานั่งปวดหัว เหมือนเดิม ฉันเลยว่าตอนนี้ฉันอยู่แบบนี้มันก็ดีแล้วนะ มึงงาน...มีเพื่อน มีเวลาดูแลพ่อแม่ จะเหงาบ้างก็แค่บางที ไม่อยากจะเสี่ยงแล้ววะพูดตรงๆ เพราะไม่รู้จะต้องเจอกับอะไร”

ก่อนเคยคิดว่าหากมีใครสักคนมาคอยอยู่ดูแลกัน โลกที่โหดร้ายใบนี้ ก็คงจะไม่ได้อยู่ยากเสียจนเกินไป หญิงสาวตั้งมาตรฐานเอาไว้สูง แต่ไหนแต่ไรมาจึงไม่ยอมถูกใจใครเข้าง่ายๆ แต่ความเป็นคนจิตใจดีโดยพื้นฐาน ทำให้เมื่อถูกใครมาทำดีด้วยแล้ว...นานวันเข้าก็มักจะใจอ่อน หลายครั้งหลายคราที่คิติราตกลงคบกับชายหนุ่มที่ดูยังไงก็ไม่แตะมาตรฐานเธอสักนิด ด้วยข้ออ้างคลาสสิกหักล้างไม่ได้เลยว่า โลกนี้คงไม่มีใครสมบูรณ์แบบหรือดีพร้อมไปเสียทุกเรื่อง

“ก็เคยคิดนะ...ว่าไม่จำเป็นต้องดีเลิศเลอเหมือนสเปกเวอร์ๆ ของฉัน ขอแค่อยู่ด้วยกันได้ก็คงจะมีความสุขแล้ว แต่แกก็เห็น...ลดสแตนด์ดาร์ดลง ที่ไรได้ทั้งพินาศทุกครั้ง”

“เออ อย่าลดเลยสแตนด์ดาร์ดแกนะ ผู้ชายไม่เจ๋งจริงมันอยู่กับแก ไม่ได้หรอกวะ” ชายหนุ่มผมบางเห็นด้วยกับเพื่อน คิติราน่าจะต้องเจอกับ

คนที่สามารถจัดการเธอได้อยู่หมัด

“ขนาดเพื่อนที่เห็นกันมานานจนมั่นใจว่าต้องไปรอดแน่ๆ แต่สุดท้ายแล้ว...เป็นไงล่ะ” เธอหมายถึงภู่ฟ้าเพื่อนชายที่เคยแอบมองแอบประทับใจกันมาตั้งแต่ ม.สี่ เรียกว่าโตมาด้วยกัน...จนต่างคนต่างรู้จักนิสัยใจคอที่แท้จริงของอีกฝ่ายทั้งด้านมืดด้านสว่าง แต่ก็ก๊ิกกันอยู่ได้ไม่ถึงสองปีกลับมีอันต้องเลิกรา

“เออ ถ้ามจริงเถอะวะ กับไอ้ภูนี่ตกลงเลิกกันยังไง ทะเลาะอะไรกันวะ เขาสงสัยกันทั้งห้อง เมื่อไหร่แกจะยอมบอก” วุฒิสบโอกาสถาม

“...ไม่ได้ทะเลาะหรอก ไม่งั้นจะยังคุยกันได้แบบนี้หรอ”

แม้จะไม่ได้กลับไปเหมือนเดิมเสียทีเดียว แต่เธอกับภู่ฟ้าก็ยังพูดคุยกันได้ปกติโดยไม่ตะขิดตะขวงใจนัก

เมื่อคติริวางใจเลี้ยงไม่ตอบคำถาม ชายหนุ่มเองก็ไม่ได้เข้าชี้ต่อเพราะพอจะเดาได้ว่าเพื่อนไม่พร้อมจะเล่า

“แต่ไอ้คุณชายสองคนที่เล่ามานี้...ก็ดูถึงสแตนดาร์ดของแกอยู่เนี่ย ดีไม่ตีจะเกินเสียอีก กลัวไรวะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน เวลาอยู่ด้วยแล้วมัน...ไม่เป็นตัวของตัวเอง” คติริราตัดบทก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปเป็นเรื่องของวุฒิบ้าง

ทั้งคู่คุยไปกินไปปนไปจนอาหารหมดเกลี้ยงทุกจานจึงตัดสินใจแยกย้ายกันกลับ

“โชคดีเว้ย พู้งนี่ก็ฟอร์มดีๆ แล้วกัน” เขาอวยชัยให้พรก่อนตบท้ายเธอเบาๆ

สายวันนี้ชั้นสองของตึกคอนโดโดโพร้มคลาคัล่าไปด้วยเหล่าลูกค้าของร้าน A Chance of Sunshine ที่พร้อมใจแวะเข้ามารับประทาน brunch กันอย่างหนาตา โต๊ะกลมติดหน้าต่างประดับด้วยสวนกระบองเพชรในขวดโหลขนาดย่อมถูกจัดเตรียมไว้สำหรับแขกพิเศษของหญิงสาวเจ้าของ

ร้าน

คิติราใส่เสื้อแขนยาวสีม่วงเฟรนช์ไลแกล็กกับกางเกงรัดรูปสีขาวยาว ร่องเท้าสันตึกสีดำสนิทช่วยเพิ่มความสูงให้เธอถึงแปดเซนติเมตร มือเรียวยกขึ้นรวบผมไปข้างหลังอย่างลวกๆ ก่อนจะช่วยลูกน้องรินน้ำเต็มให้ลูกค้า

“แพนเค้กสาม...วอฟเฟิลห้า...เฟรนช์โทสต์หนึ่ง...เบอร์รี่โต๊สสองครับ” เสียงพนักงานหลังเคาน์เตอร์ป่องปากตะโกนเข้าไปในครัวอย่างรีบๆ

ทุกวันหยุดสุดสัปดาห์ที่ร้านมักขายดิบขายดีเป็นเทน้ำเทท่า หากไม่ได้โทร. มาจองเอาไว้ก่อนก็เห็นจะต้องรอคิวยาวเหมือนกับลูกค้าอีกหลายเจ้าที่ยืนนั่งหน้าหงิกกันอยู่หน้าร้าน

“อ๊ะ...เจมส์ ช่วยเอานี่ไปเสิร์ฟลูกค้าที่คอยอยู่ข้างหน้าที่” หญิงสาวยืนถอดขนมปังกรอบแบบเยอรมันกับเหยือกน้ำชาและแก้วกระดาษให้ลูกน้อง หวังว่าคงพอช่วยบรรเทาอาการโมโหหิวของมนุษย์ป่าทั้งหลายลงได้บ้าง

หม่อมราชวงศ์สารมงคลเดินเข้าร้านมาพร้อมกับฌาคส์ แม้เขาจะตัวสูงแต่ก็ยังน้อยกว่าคนมีเลือดผสมอยู่พอประมาณ พี่จ๊กของเธอใส่เสื้อยืดเข้ารูปอดกล้ำมสว้ยกับกางเกงขาสั้นสบายๆ ตามเดิม ผิดกับอีกคนที่เซตผมเบ้ะมาในเสื้อเชิ้ตลายตารางยี่ห้อดัง

“พี่จ๊กๆ ทางนี้เลย” หญิงสาวโบกมือโบกมือให้เพื่อนรุ่นพี่ก่อนจะปลดผ้ากันเปื้อนเดินออกไปรอที่โต๊ะ เธอยกมือไหว้เขาด้วยท่าทางแมนๆ แล้วจึงปรับกิริยาให้หมอบโน้มลงเมื่อหันมาหาคนที่มิดักดีเป็นคุณชายหนุ่มใหญ่ยิ้มกับอาการนั้นของคิติราเสียจนตาเป็นประกาย

“วันเสาร์แล้วก็ต้องเหนื่อยอีก...น่าสงสารจัง ลู๊ๆ นะ” เขาเอ่ยกับเธอแทนคำทักทายหลังจากรับไหว้แล้ว

“ไหนขอเมนูหน่อยซิ...เห็นโต๊ะนั่นสั่งอันนั้น โต๊ะนั่นสั่งอันนี้ น่ากินไปหมด พี่ข้างเลือกไม่ถูกเลย”

“สั่งมาลองทานหลายๆ อย่างสิคะ เต็มที่เลยนะคะ ห้ามเกรงใจ...พี่จ๊ก

ก็ด้วยนะ อยากรินอะไรสั่งได้เลย”

“เออ ไม่ต้องบอกหรอก ไม่เกรงใจอยู่แล้วแหละ” พี่ชายจอมกวนพูดลั้วหัวเราะขณะพลิกเมนูดูอย่างสนใจ ต้องยอมรับว่าน้องน้อยของเขามีหัวทางด้านนี้ อาหารทุกอย่างล้วนแล้วแต่ดูแปลกใหม่ น่าลิ้มลอง “แล้วไอ้แบมล่ะ ยังไม่มาอีกหรือ” เขาถามถึงน้องสาวอีกคน

“หี สงสัยเมื่อคืนไม่ได้นอน เห็นว่ามีงานด่วนนะ จริงๆ เมื่อวานนัดไปฟังเพลงกันไว้ด้วย...แต่นางก็เขี้ยว” เจ้าของร้านตอบก่อนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นต่อสายหาเพื่อน แต่เมื่อเจอกับบัณฑิตที่รับสายด้วยเสียงงัวเสียงควายก็รีบบอกให้อีกฝ่ายกลับไปนอนต่ออย่างเข้าใจ

“ว่า...คงไม่มาแล้วสินะ” ฌาคส์ทำท่าทางเสียตายเป็นอย่างสมจริงดูเป็นธรรมชาติ คาดว่าตอนนี้นักจิตวิทยา กำลังเพลิดเพลินกับการเลือกใบชาฟรีอยู่ที่ห้างสรรพสินค้าของเธอ

“อืม ปล่อยให้มันนอนเถอะ งานนางหนัก...น่าเห็นใจ”

แพนเค้กเนื้อนุ่มวางซ้อนกันเป็นตั้งเสิร์ฟพร้อมกับกล้วยหอมทอดน้ำผึ้ง และครีมสดสูตรพิเศษของทางร้าน เป็นอาหารจานแรกที่ถูกวางลงบนโต๊ะ หม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษปรากฏกายขึ้นพอดีกับจังหวะที่ฌาคส์กดสั่งอมลงไปแล้วและกำลังจะลงมือตาม

“กินไม่รอเลยนะครับคุณ” เสียงทุ้มนุ่มทำให้ทั้งฌาคส์และคุณชายสารมวงคลลดความสนใจจากอาหารตรงหน้า ก่อนที่สองคนลูกพี่ลูกน้องจะโผล่เข้าหากันอย่างดีใจ

ถึงจะอยู่กันคนละแก๊งเพราะคุณชายข้างเลือกเรียนสายวิทย์เพื่อจะเป็นสถาปนิก ในขณะที่คุณชายเสือเลือกมาทางสายศิลป์คำนวณเพราะไม่ถนัดวิชาเคมีและฟิสิกส์ แต่ตั้งแต่เริ่มจำความได้จนเรียนจบชั้นมัธยมต้น...ทั้งสองคนก็ถูกเลี้ยงดูกันมาโดยตลอด แม้หม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษจะกำพร้าแม่ แต่เมื่อมีคุณอาผู้หญิงคอยรักเอ็นดูไม่ต่างจากลูกชายตัวเอง ้วยเด็ก

ของเขาก็มีแต่เรื่องราวอบอุ่นน่าจดจำ

“อ้าว ไหนว่าต้องทำงานไงคุณ” น้ำเสียงของเพื่อนสนิทหน้าฝรั่งนั้น ฟังด้วยหูข้างเดียวก็ยิ่งรู้ว่าจริงใจจะลို့

“เออน่า...” เขากำลังอารมณ์ดีจึงยังไม่อยากจะถือสาหาความ

คิตีราเดินเข้ามาสวัสดีเมื่อเห็นว่าเขานั่งร่วมโต๊ะอยู่แล้ว หญิงสาว ดูกำลังวุ่นๆ แม้จะแต่งตัวสวยเหมือนทุกที่แต่ก็เห็น้อยเสียจนหัวยุงหน้ามัน คุณชายเสียมองเธอแล้วก็แอบยิ้มพริบพรายในแววตา เขากลับคิดว่าลูคนี้น่าเอ็นดูกว่าปากแดงเลือดนกเมื่อคราวก่อนนั้นเป็นไหนๆ

หนุ่มใหญ่สั่งแค่ Eggs Benedict แซมอรรมควันมาเป็นจานหลักของตัวเอง เมื่อเห็นว่าอาหารที่สั่งไปเยอะเพียงพอแล้วจากการสาธยายของคุณชายข้าง

“เออ...ทำไมวันนี้คุณดูแปลกๆ ไปอะคุณเสียม” ญาติพี่น้องที่อ่อนกว่าเขาอยู่แปดเดือนลู่ๆ ก็ทักขึ้นหลังเริ่มรับประทานไขกระทะแกลัมขนมปังฝรั่งเศสสูตรลับเฉพาะไปได้สักครู่ คิตีราจึงวางมือจากไขคนไส้เบคอนและแซชบราวน์ของเธอแล้วลองพิจารณาตาม

เออ...แปลกๆ ไปจริงๆ แต่ดูไม่ออกว่าแปลกที่ตรงไหน

“นี่ ชิมดูสิ! ซอสฮอลแลนด์เขาอร่อยมาก” คนถูกทักรีบแบงอาหารในจานส่งให้ถึงปากคุณชายข้างแทบจะทันที เล่นเอาญาติพี่น้องเกือบล้าลักเพราะตั้งตัวไม่ทัน

“ซีซี...ดูสิ...ดูมันทำกับพี่ข้าง” เขาทำออดอ้อนหลังเคี้ยวอาหารคำนั้นหมดปากแล้ว

“คุณไปปิดผมห่าว แถมออกแบบทรงผมใหม่มาก็ไม่ชวนผมบ้างเลยนะครับคุณเสียม! ฮ่าๆๆ”

ฉมาคส์พูดจบก็หัวเราะร่วน เขาเพิ่งจะสังเกตเห็นหลังจากนั่งจ้องหน้าเพื่อนมาได้แล้วสักพักหนึ่ง อีกฝ่ายไม่ได้มีเส้นสีเงินแซมมากจนเห็นชัดก็จริง แต่หลังจากไปทำอะไรกับผมมาก็แล้วแต่...หม่อมราชวงศ์สุภาพบุรุษ

วันนี้หนุ่มแล้วก็มีชีวิตชีวาขึ้นผิดจากเดิมอย่างเห็นได้ชัด

“เก็บปากไว้กินข้าวเลยคุณ!” เขาก็เขินเป็นเหมือนนกัน ยิ่งต่อหน้าเธอแบบนี้...เสียเซียงชายหมด ใ้อู่เพื่อนเวร

“คุณไปร้านไหนมาคุณเสื่อ เพื่อวันหลังผมจะลองบ้าง” คุณชายข้างเอ่ยถามอย่างไม่ได้ตั้งใจจะล้อเลียน พิจารณาจากรูปลักษณ์ของเขาก็ดูรู้...หนุ่มใหญ่พิถีพิถันในการแต่งกายมากกว่าญาติผู้พี่อยู่มาก

“ร้านประจำของคุณนั่นแหละ วันนั้นผมโทร. ไปที่ตำหนักว่าจะถามแต่คุณดันไม่อยู่...คุณอาป๊าเธอก็เลยเป็นคนบอกให้เสียเลย”

“แม่จริง ๆ เลย...ชายเคล็ดลับความดูดีของลูกชายก็ไม่ขออนุญาตก่อน”

คิดริทาหัวเราะเบาๆ กับความเป็นเด็กในตัวคนทั้งสาม...ฟังพวกเขาคุยกันแล้วมันเพลินดีจริงๆ แต่ยิ้มหวานก็กลับมีอันต้องสะดุด เมื่อตาประสานเข้ากับนัยน์ตาเหยี่ยวของผู้ชายหล่อที่ชื่อสุภาพบุรุษตรงหน้า

สายตาอันเจือแว่วหวาน...ประสบการณ์ที่สั่งสมมาทั้งชีวิตบอกเธอว่าไม่ได้มองผิด

เขาเป็นฝ่ายละสายตาไปก่อน มือหนายกขึ้นลูบใต้คางแก้เก้อขณะที่เจ้าตัวทำที่หัวเราะเอออออกับเพื่อน ทั้งที่เมื่อครู่พลอยไม่ได้ฟังการสนทนาด้วยซ้ำ

เมื่อสบโอกาสที่คุณชายข้างขอตัวไปเข้าห้องน้ำ เพื่อนผู้รักดีอย่างฉมาคลี่จึงรีบลุกวิ่งตามออกไปด้วย ทั้งน้องน้อยที่หน้าเริ่มแดงขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้กับอีกคนที่อุตสาห์ลงทุนเปลี่ยนทรงผมอัปลุคใหม่ให้ผลัดกันดึงเซงดูเซียงจนอิมหนาสำราญ

เมื่อเหลือกันแค่สองคน ก็เหลือเพียงความขัดเขิน ความเงียบ และรอยยิ้มบางๆ จนกระทั่ง...

“พรุ่งนี้ไปกินข้าวกับผมนะ”

“อะ? นี่เราก้...กำลังกินกันอยู่แล้วไม่ใช่หรือคะ” ตาโตเบิกกว้างอย่าง

ประหลาดใจ

แม่คนเก่งเอ๊ย แม่คนฉลาด บางทีเธอก็ดูไม่หลักแหลมเอาเสียเลย

“ทำไม คุณติดอะไรเธอ” เขาเปลือยทำเสียงแข็ง

“ก็...ไม่ได้ติดอะไรหรอกค่ะ แต่อยากกลับบ้านไปอยู่กับพ่อแม่”

คุณชายสุภาพบุรุษชะงักไป ที่ผ่านมาเขาคงมัวแต่ควงผู้หญิงตื่นเซินไม่ได้เรื่องอยู่กระมัง ถึงยังไม่มีใครเคยปฏิเสธจะเด็ดกับเขาด้วยเหตุผลบ้านๆ แบบนี้มาก่อน

“ปกติวันอาทิตย์คุณอยู่บ้านทั้งวันเลยเธอ” เสียงนั้นอ่อนลง ประทับใจอยู่ไม่น้อยกับคุณสมบัติความเป็นคนรักครอบครัว

“ก็เข้าไปแต่เช้าค่ะ อยู่กินมือเทียง...บ้ายๆ ก็กลับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็กินมือเย็นได้สิ” ประโยคบอกเล่าถูกเลือกใช้อีกครั้ง

คีติรารู้สึกถึงลมเย็นหวิวที่พัดผ่านผิวกาย มันทั้งร้อนทั้งหนาวจนทำหญิงสาววิงเวียนชอบกล

“เดี๋ยวผมไปรับ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เดี่ยวซีซีขับไปเอง คุณชายจะได้ไม่ต้องเที่ยวไปเที่ยวมา” นี่คือ...เธอตกลงไปกับเขาเรียบร้อยแล้วสินะ

“เสร็จแล้วจะไปส่ง” หนุ่มใหญ่ปิดการขายรวดเร็ว ทันเวลากับที่ฉมาลส์และคุณชายสารมงคลเดินกลับเข้ามาถึงโต๊ะ โดยคนหนึ่งไม่รู้เรื่อง ส่วนอีกคนแสวงทำไม่รู้เรื่องได้อย่างแนบเนียน